

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

จะเห็นได้ว่าผู้ประกอบทั้งหมด 3 ราย ประกอบด้วย นาง วิมล เดชะบุญ ผู้ผลิตผลิตภัณฑ์ กระเป๋าหนังวัว แนวคิดแบบหนังต่อ นาย วิรุจน์ พิลาวรม ผู้ผลิตผลิตภัณฑ์ กระเป๋าหนังนกกะจอกเทศ และนาย พัฒนโชค นนทะชาติ ผู้ผลิตผลิตภัณฑ์ กระเป๋าหนังปลากะเบน ทั้งหมดเป็นผู้ประกอบการสินค้าชุมชนในจังหวัดปทุมธานี มีประสบการณ์ในการทำงาน 11-25 ปี ทั้งหมดใช้ที่บ้านเป็นที่ผลิตสินค้า โดยขึ้นทะเบียนกับหน่วยงาน พัฒนาชุมชนฯ และพาณิชย์จังหวัด ของจังหวัดปทุมธานี

ทั้งหมดจัดอยู่ในกลุ่มงานประเภทผ้าและเครื่องแต่งกาย มีการผลิตสินค้าประเภทผลิตภัณฑ์ เครื่องหนังประเภทกระเป๋าหนัง หมอนหนัง และพวงกุญแจ กระเป๋าเจมส์บอนด์ กระเป๋าใส่เอกสาร กระเป๋าสะพายสุภาพสตรี กระเป๋าถือสุภาพสตรี ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม (2545) ที่กล่าวว่า กระเป๋าถือสตรีทำด้วยหนัง (Leather Handbag) เป็นกระเป๋าที่ทำจากหนังฟอก และหนังเทียมซึ่งการผลิตกระเป๋ามีความยืดหยุ่นสูง สามารถปรับเปลี่ยนการผลิตหรือเพิ่มประเภทผลิตภัณฑ์เครื่องหนังได้ง่าย เช่น กระเป๋าธนบัตร กระเป๋าเดินทาง เข็มขัด เป็นต้น

นอกจากนี้ทั้งสามกลุ่ม ได้ใช้วิธีการดำเนินการกิจการภายใต้กรอบแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงคือ เป็นการรวมกลุ่มในชุมชนในการผลิตผลิตภัณฑ์หนังโดยเน้นการมีส่วนร่วมของคนในชุมชน การเก็บวัสดุที่ตนเองผลิตโดยการเก็บใช้อย่างมีคุณค่า ไม่ให้เหลือทิ้งน้อยที่สุด ราคาประหยัด และยอมเยาะ

ด้านการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์

ผลงานการออกแบบและการผลิตกระเป๋าหนังของผู้ผลิตชุมชน จะมีสัดส่วนของผลงานการออกแบบและพัฒนาไม่เท่ากัน ผลอันเนื่องมาจากการจัดจำหน่าย ซึ่งผู้ผลิตสินค้ากระเป๋าหนังวัว แนวคิดแบบหนังต่อ และกระเป๋าหนังปลากะเบน จะผลิตและจัดจำหน่ายที่บ้าน แต่ผู้ผลิตผลิตภัณฑ์กระเป๋าหนังนกกะจอกเทศ จะนำผลงานไปจัดเก็บและจำหน่ายที่ร้านจำหน่าย ซึ่งจะอยู่ ณ ตลาดบองมาเช่ร์ วัดเสมียนนารี โดยจะไม่ได้จำหน่ายที่บ้าน ซึ่งเป็นสถานที่ผลิต ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม (2545) ที่กล่าวว่า ธุรกิจกระเป๋าถือสตรีทำด้วยหนังมีตลาดในประเทศเป็นตลาดหลัก และจุฑาทิพย์ วิริยานันท์ (2547) ได้กล่าวไว้ในผลการวิจัยเรื่อง การศึกษาต้นทุนทรัพยากรภายในประเทศ พบว่า ผลิตภัณฑ์เครื่องหนังที่ผลิตได้นั้น จะทำการผลิต

และจำหน่ายในลักษณะต่างๆ ได้แก่การผลิตภายใต้ใบอนุญาตของเจ้าของแบบและตราผลิตภัณฑ์ และจำหน่ายด้วยตนเองหรือจำหน่ายผ่านตัวแทนทางการค้า

ผู้ประกอบการให้ความคิดเห็นว่า มีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ เพราะ มีการเรียนรู้และฝึกอบรมจากหน่วยงานรัฐและเอกชน ซึ่งเป็นโครงการพัฒนาผู้ประกอบการของจังหวัดปทุมธานีเพื่อพัฒนาองค์ความรู้ของผู้ประกอบการชุมชน ในการนำความรู้ไปพัฒนาผลิตภัณฑ์สินค้าของตนเอง นอกจากนี้ผู้ประกอบการก็มีประสบการณ์ทำงานมาหลายปี แต่ผลที่ได้จากการสำรวจพบว่า ผลงานการออกแบบผลิตภัณฑ์กระเป๋าสตรีของผู้ประกอบการ จะมีรูปแบบที่หลากหลาย มีมิติขนาดสัดส่วนที่ไม่ค่อยซ้ำ ทำให้การจัดกลุ่มสินค้ากระทำได้ยาก ซึ่งสอดคล้องกับ นุชสรา เกรียงกรกฎ และคณะ (2547) ที่กล่าวไว้ในผลการวิจัยเรื่องการประยุกต์เครื่องมือทางคุณภาพในโรงงานผลิตกระเป๋าและเครื่องหนัง พบว่า ในการตรวจสอบทางคุณภาพ ทำการกำหนดเกณฑ์ที่ใช้ในการตรวจสอบ และจัดอบรมให้พนักงานและทดสอบการตรวจสอบของพนักงานในจุดนั้นๆ เพื่อให้มั่นใจได้ว่าพนักงานได้เข้าใจเกณฑ์การตรวจสอบนั้นๆ แล้ว

ผู้ประกอบการชุมชนนิยมใช้วิธีการในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการสัมภาษณ์ สอบถาม ทดลอง สังเกต จากเอกสาร สิ่งพิมพ์ อินเทอร์เน็ต ตำรา และจากนิทรรศการแฟชันโชว์ นอกจากนี้ก็จะทำตามที่ถูกคำสั่ง ซึ่งเทคนิคดังกล่าวเป็นกระบวนการที่ผู้ประกอบการใช้เป็นประจำ จะไม่ใช้การวิจัย สาเหตุอันเนื่องมาจากผู้ประกอบการไม่เคยทำวิจัย แต่ใช้วิธีการสอบถามจากลูกค้า ซึ่งจะเป็นความเข้าใจพื้นฐานของตนเองเป็นหลัก โดยใช้การจดจำ จะมีการบันทึกบ้าง นอกจากนี้ในการพัฒนาจะมีการระดมความคิดทางด้านการออกแบบ ด้านการผลิต ด้านการตลาด โดยนำข้อมูลความคิดเห็นที่ได้จากลูกค้ามาดำเนินการพัฒนา นอกจากนี้ก็จะมีอาจารย์ที่สอนการออกแบบมาแนะนำ และดูจากแบบเดิมๆ และนำมาพัฒนาให้มันแปลก ซึ่งสอดคล้องกับ นุชสรา เกรียงกรกฎ และคณะ (2547) พบว่า การนำเอาเทคนิคและเครื่องมือทางคุณภาพ มาใช้สำหรับเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ผลทางด้านการผลิตให้มากขึ้น นอกจากนี้ยังสามารถนำไปวิเคราะห์และประยุกต์ใช้กับแผนกอื่นๆ ได้

ในเรื่องรูปแบบ สีล้น และลวดลาย การออกแบบขั้นสุดท้าย จะมีวาดรูปเพื่อให้เห็นรูปแบบจากความคิด และนำมาทดลองตัดเป็นรูปทรงกระเป๋า หรือทำการลอกเลียนแบบกระเป๋าแบรนด์เนมส์ โดยทดลองตัดขึ้นมาเป็นผลิตภัณฑ์ต้นแบบก็มี ทางด้านประโยชน์ในการใช้งาน ก็มีการนำผลิตภัณฑ์ที่ตนผลิตมาทำการทดลองตลาดทุกครั้ง นอกจากนี้ก็สามารถปรับประยุกต์การใช้งานที่ได้คำแนะนำจากลูกค้าให้สามารถใช้งานได้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ จาริยา โกสยตระกูล (2548) ที่กล่าวในผลการวิจัย การออกแบบเครื่องหนังในอุตสาหกรรมการส่งออก ที่กล่าวว่าปัญหาการลอกเลียนแบบ สืบเนื่องมาจากการขาดแคลนด้านบุคลากรและปัญหาทางด้านเงินทุน จึงทำให้

ผู้ประกอบการทำการลอกเลียนแบบจากแหล่งต่าง ๆ ซึ่งปัจจุบันได้มีสื่อและเทคโนโลยีสนับสนุนเป็นจำนวนมาก เช่น นิตยสาร หนังสือ อินเทอร์เน็ต แคตตาล็อก เป็นต้น ทั้งนี้จัดเป็นการแก้ปัญหาการออกแบบได้อย่างหนึ่งของผู้ประกอบการ

มีวิธีการกำหนดแนวความคิด (Concept) จะใช้ความคิดของสมาชิก โดยการศึกษาจากรูปแบบกระเป๋าแบรนด์เนม เอาส่วนที่ดีของกระเป๋าแบรนด์เนมนำมาปรับปรุงประยุกต์ให้เป็นแนวคิดของตนเอง โดยคำนึงความต้องการของตลาด กำหนดตามกลุ่มผู้ใช้งาน ถ้าเป็นคนทำงานก็กำหนดแบบที่เรียบง่าย ไม่เล็กไม่ใหญ่เกินไป ถ้าเป็นวัยรุ่นก็จะกำหนดให้มีสีสันที่แปลกใหม่ ถ้าเป็นผู้ใหญ่ก็จะเน้นความเรียบง่ายใช้งานง่าย จะเน้นแนวแฟชั่นใหญ่ทันสมัยมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ อัจฉราวดี แก้ววรรณดี (2545) ที่กล่าวในผลการวิจัยเรื่อง การประยุกต์ใช้เทคนิคการกระจายหน้าที่การทำงานเชิงคุณภาพสำหรับการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องหนัง พบว่า แนวทางการปรับปรุงผลิตภัณฑ์เครื่องหนังเป็นไปตามขั้นตอนเริ่มต้นของเทคนิค QFD คือ จะต้องทราบความต้องการหรือความคาดหวังของลูกค้าจากผลิตภัณฑ์ ซึ่งความต้องการนี้เรียกว่าความต้องการของลูกค้า เพราะเป็นสิ่งที่ทำให้ทราบว่าผลิตภัณฑ์ของบริษัทมีสิ่งใดที่ต้องทำการปรับปรุงเพื่อให้เกิดความพึงพอใจกับลูกค้า

ผู้ประกอบการจะมีการวิเคราะห์ผลงานการออกแบบจากผลิตภัณฑ์คู่แข่ง การติดตามแฟชั่นหนังสือ นิตยสาร ในการออกแบบ ซึ่งจะใช้วิธีการศึกษาหาแนวทางการออกแบบโดยวิธีศึกษาตลาด โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต คิดเอง ลอกเลียน และจากการเข้าไปค้นหาข้อมูลห้องสมุดบ้าง ซึ่งสอดคล้องกับ จาริยา โกสยัตระกุล (2548) พบว่า ผู้ประกอบการเป็นนักออกแบบเครื่องหนังด้วยตนเอง เป็นการออกแบบได้มาจากประสบการณ์โดยตรงและเพื่อเป็นการลดต้นทุนเป็นหลัก

เกี่ยวกับหน้าที่ใช้สอย (Function) ในการออกแบบผลิตภัณฑ์ผู้ประกอบการจะคำนึงถึงกลุ่มเป้าหมาย ประสิทธิภาพ สะดวกสบาย การประกอบชิ้นส่วน การติดตั้งใช้งานจริง การทำความสะอาด อื่นๆ เวลาที่กลุ่มเป้าหมายนำไปใช้งานจะได้รับความพึงพอใจและน้ำหนักที่เหมาะสม ซึ่งพบว่าลูกค้าที่ซื้อสินค้าจะเป็นผู้สรุปผลและให้คำตอบกลับมาภายหลังจากที่ได้ซื้อไปแล้ว และจะกลับมาซื้อสินค้าที่ผลิตขึ้นใหม่อีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ อัจฉราวดี แก้ววรรณดี (2545) พบว่า การออกแบบผลิตภัณฑ์ให้เป็นไปตามความต้องการของตลาดนั้น มีความจำเป็นอย่างมากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะผู้ออกแบบและวิศวกร จะต้องทำความเข้าใจในการนำข้อมูลเกี่ยวกับการตลาดและความต้องการของลูกค้ามาใช้อย่างมีประสิทธิภาพ ข้อมูลเหล่านี้จะนำมาใช้เป็นส่วนสำคัญ ทั้งในด้านการวางแผนผลิตภัณฑ์ การวางแผนการตลาด รวมทั้งการออกแบบและการพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ด้วย

ความปลอดภัย (Safety) ในการออกแบบผลิตภัณฑ์อันได้แก่ การใช้วัสดุ การผลิต การจัดเก็บ บรรจุภัณฑ์ กลุ่มผู้บริโภค อายุในการใช้งาน และใช้วิธีการบ่งบอกเกี่ยวกับเรื่องความปลอดภัย โดยการบอกด้วยวาจาแนะนำประกอบ จะมีคำอธิบายเป็นเอกสารบ้าง การแสดงเครื่องหมายแต่จะไม่พบเห็นเท่าใด ผู้ประกอบการให้ความคิดเห็นว่า ตนเองเน้นเรื่องการให้ความปลอดภัยต่อสิ่งแวดล้อม คือ วัตถุดิบที่ใช้แล้วก็นำกลับมาใช้ใหม่ ไม่ทิ้งเศษวัสดุ พยายามย่อยให้หมด ถ้าเหลือก็เก็บใส่ถุงดำทิ้งขยะ แต่การทำงานจะมีเศษวัสดุบ้าง กับกลืน และสี ซึ่งจากการสำรวจพบว่าการกระทำจริง

ผู้ประกอบการจะคำนึงถึงความแข็งแรง (Construction) อันได้แก่การออกแบบโครงสร้าง คุณสมบัติของวัสดุ น้ำหนัก รูปร่าง การประกอบ กระแทกกระแทก เกี่ยวกับความสะดวกสบายในการใช้สอย (Ergonomics) ขนาดสัดส่วนของผลิตภัณฑ์ ชีตจำกัดที่เหมาะสมของรูปร่างรูปทรงผลิตภัณฑ์ อวัยวะ ขนาดสัดส่วนร่างกายของมนุษย์ เพศ วัย แต่ผลที่ได้จากการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการออกแบบโดยไม่ได้มีการทดลองเกี่ยวกับประสิทธิภาพการใช้งานกันคน แต่เข้าใจว่าการออกแบบรูปร่างรูปทรง ของกระเป๋าคือเป็นการออกแบบที่เกี่ยวข้องกับ ความสะดวกสบายในการใช้สอย (Ergonomics) ซึ่งสอดคล้องกับ จาริยา โกสยิตระกูล (2548) พบว่า ผู้ประกอบการควรศึกษาทางด้านการใช้งาน เป็นสิ่งจำเป็นของนักออกแบบเครื่องหนึ่งที่ต้องระมัดระวังเช่นกัน เนื่องจากการใช้งานเป็นหัวใจของผลิตภัณฑ์ที่แสดงถึงศักยภาพในการออกแบบเป็นอย่างดี

ในการออกแบบผลิตภัณฑ์จะคำนึงถึงเรื่อง การดูแลรักษาและซ่อมแซมง่าย (Ease of maintenances) ตำแหน่งในการจัดวาง ชิ้นส่วนงานประกอบ อะไหล่ กลุ่มผู้ใช้ พื้นผิววัสดุ รูปร่างรูปทรง และบอกว่ามีคู่มือบ่งชี้การใช้งานแต่ที่ศึกษามาชพบเห็น นอกจากนี้ก็จะเป็นเรื่องคุณสมบัติของวัสดุ และกลไก ซึ่งสอดคล้องกับ วีระชัย สุธาส (2544) กล่าวว่า วิธีการทดสอบผลการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ ขึ้นอยู่กับเป้าหมายของการทดสอบ การทดสอบสมรรถภาพของผลิตภัณฑ์เป็นไปตามข้อกำหนด การเปรียบเทียบกับผลิตภัณฑ์ที่มีอยู่ หรือผลิตภัณฑ์ของคู่แข่ง การทดลองใช้ผลิตภัณฑ์บางประเภท เมื่อออกแบบก็ทดลองผลิตเป็นตัวอย่างให้ลูกค้าทดลองใช้ระยะหนึ่งก็จะได้ผลที่ชัดเจนว่า ผลิตภัณฑ์ใหม่ถูกใจลูกค้าหรือไม่

เกี่ยวกับวัสดุและการผลิต (Materials and Production) ในการออกแบบผลิตภัณฑ์จะคำนึงถึงเรื่องสิ่งแวดล้อมโดยการนำกลับมาหมุนเวียนมาใช้ใหม่ นอกจากนี้ความเหมาะสมกับรูปแบบผลิตภัณฑ์จากวัสดุที่ใช้ในการผลิตก็จะได้จากภายในจังหวัด เช่น นิคมอุตสาหกรรมนวนคร บริเวณอำเภอมะนัง เป็นกระดาษ และผ้าดิบ แถวสีมูมเมือง รั้งสิต ต่างจังหวัด นิคมอุตสาหกรรมบางปู สมุทรปราการ หน้า อะไหล่ กาว ด้าย แถววงเวียนใหญ่กับเสือป่า กรุงเทพมหานคร วัสดุที่ใช้ในการผลิตผลิตภัณฑ์ เป็นลักษณะ วัสดุธรรมชาติ และวัสดุสังเคราะห์ องค์ประกอบของวัสดุเป็นแบบวัสดุที่ยัง

ไม่ได้แปรรูปและวัสดุแปรรูป กรรมวิธีผลิตวัสดุเป็นแบบซื้อวัสดุที่ผลิตสำเร็จรูป ผลิตวัสดุใช้เอง จำหน่าย ผลิตวัสดุ นอกจากนี้วัสดุที่เหลือใช้มาพัฒนาขึ้นใหม่ ซึ่งสอดคล้องกับนวน้อย บุญวงศ์ (2539 : 94) พบว่า ประโยชน์ใช้สอยทางกายภาพ (Practical Function) คือ ประโยชน์ใช้สอยที่ส่งผลโดยตรงต่อผู้ใช้งานร่างกายมีความชัดเจนสามารถจับต้องใช้งานตามขอบเขตที่กำหนดไว้ ออกเป็น 2 ด้าน คือ 1) ด้านประโยชน์ใช้สอยหลัก (Essential Function) คือ ประโยชน์ใช้สอยโดยตรงที่จะต้องทำหน้าที่ได้อย่างสมบูรณ์ตามความมุ่งหมาย 2) ด้านประโยชน์ใช้สอยรอง (Supporting Function) คือ ประโยชน์ใช้สอยที่มีเพิ่มเติมเพื่อส่งเสริมให้ประโยชน์ใช้สอยหลัก ในด้านความสะดวกสบาย ความปลอดภัย การดูแลและบำรุงรักษาได้ง่าย

วิธีการตรวจสอบคุณสมบัติของวัสดุจะตรวจสอบด้วยวิธีการ ตรวจนับ การชั่งน้ำหนัก และใช้ความชำนาญของแผนกตรวจสอบสินค้า วิธีการดูความแข็งแรงและความเรียบร้อยด้วยการตรวจสอบด้วยสายตาและความชำนาญ ใช้เทคนิคการวิเคราะห์ผลงานการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยการทดลอง การปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ การตรวจสอบตามเกณฑ์มาตรฐานสากล นอกจากนี้ก็จะมี การตรวจสอบของหน่วยงานภาครัฐตลอดเวลา ทำงาน ให้คงทน ไม่ให้กลับมาซ่อม การเลือกใช้วัสดุที่ คงทน ได้รับความรับรองมาตรฐาน มผช. ซึ่งสอดคล้องกับ นวน้อย บุญวงศ์ (2542) ที่กล่าวว่า นักออกแบบที่ดี จะต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัสดุและกรรมวิธีการผลิต เพื่อให้การสร้างสรรค์งานออกแบบมีความเป็นไปได้ในการผลิต โดยเฉพาะถ้าเป็นงานออกแบบที่มุ่งหวังการจำหน่ายในตลาด ทั้งนี้เพราะวัสดุเป็นต้นทุนการผลิตที่สำคัญ

มาตรฐานที่ใช้ในการผลิต เป็นมาตรฐาน มผช. (มาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน) มาตรฐาน สหกรณ์ และมาตรฐานอุตสาหกรรม สินค้าได้รับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ประเภท มผช.(มาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน) มอก. (มาตรฐานอุตสาหกรรม) มาตรฐานสหกรณ์ มาตรฐาน OTOP 4-3 ดาว ซึ่ง สอดคล้องกับ มาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน ผลิตภัณฑ์หนัง (2547) ได้กำหนดคุณลักษณะที่ต้องการ คือลักษณะทั่วไปต้องประณีต สวยงาม มีรูปแบบรูปทรงที่เหมาะสม หนังไม่ฉีกขาดหรือมีตำหนิ และไม่มีราปรากฏให้เห็นเด่นชัดตลอดชิ้นงาน สี (ถ้ามี) ต้องไม่ต่าง หลุด ลอก หรือเปรอะเปื้อน และเมื่อ ลูบผลิตภัณฑ์แล้วสีต้องไม่ติดมือ การประกอบต้องประณีต ติดแน่น คงทน รอยต่อไม่แยกออกจาก กัน การประกอบด้วยวัสดุอื่น (ถ้ามี) ต้องประณีต ติดแน่น คงทน กลมกลืนและเหมาะสมกับชิ้นงาน กรณีเป็นโลหะต้องไม่เป็นสนิม การเคลือบเงาหรือการขัดเงา (ถ้ามี) ต้องเรียบสม่ำเสมอ ไม่เป็นเม็ด เป็นคราบ กรอบ แตก หลุด หรือลอก การใช้งานต้องสามารถใช้งานได้ตามวัตถุประสงค์ของการใช้ งาน

โดยรวมแล้ว ผลิตภัณฑ์สามารถสนองความต้องการของลูกค้าเกี่ยวกับคุณภาพที่ดี มีการ บริการหลังการขายคือการซ่อมแซมหลังการขายทุกครั้ง การให้คำแนะนำ การจัดเก็บ ดูแลรักษา

จะมีการออกร้านไปตามจังหวัดต่างๆ ให้เข้าถึงมือผู้บริโภคโดยตรง เป็นผลิตภัณฑ์ที่สามารถสร้างรายได้ให้กับคนในชุมชนได้จนถึงทุกวันนี้

ขนาดของกระเป๋ ของผู้ผลิตชุมชนที่ผลิตขึ้นมาเพื่อการจัดจำหน่ายทั้งสามราย มีการออกแบบที่แตกต่างกันดังนี้

ผลิตภัณฑ์กระเป๋าหนังวัว แนวคิดแบบหนังต่อ ของนางวิมล เดชะบุญ จะมีมิติขนาดสัดส่วนโดยรวมประกอบด้วย ขนาดความกว้างระหว่าง 14.22-131.66 มิลลิเมตร ยาวระหว่าง 101.95-471.00 มิลลิเมตร สูงระหว่าง 68.25-710.00 มิลลิเมตร

ผลิตภัณฑ์หนังนกกกระเจกเทศ ของนายวิรุจน์ พิลาพรหม จะมีมิติขนาดสัดส่วนโดยรวมประกอบด้วย ขนาดความกว้างระหว่าง 170.00-350.00 มิลลิเมตร ยาวระหว่าง 230.00-450.00 มิลลิเมตร สูงระหว่าง 290.00-420.00 มิลลิเมตร

ผลิตภัณฑ์กระเป๋าสตรีประเภทหนังปลากะเบน ของ นายพัฒนโชค นนทะชาติ จะมีมิติขนาดสัดส่วนโดยรวมประกอบด้วย ขนาดความกว้างระหว่าง 90.00-260.00 มิลลิเมตร ยาวระหว่าง 110.00-450.00 มิลลิเมตร สูงระหว่าง 90.00-740.00 มิลลิเมตร

ด้านการขนส่ง

ผู้ประกอบการจะให้ความสำคัญเกี่ยวกับการขนส่ง (Transportation) โดยเฉพาะเรื่องบรรจุภัณฑ์จะคำนึงถึงเรื่อง รูปแบบสวยงามจดจำง่าย ความสะดวกสบาย มีฉลาก ช้อบ่งชี้ถูกต้อง ขนาดมาตรฐาน ความประหยัด ผู้ซื้อ ปัจจัยในการขนส่ง การปกป้องสินค้าได้ดี ประกอบได้เรื่อนอกจากนี้เป็นการนำกลับมาใช้ได้ อีก ซึ่งสอดคล้องกับ บทความเรื่องแนวโน้มบรรจุภัณฑ์ : เพื่อพัฒนาศักยภาพในการแข่งขันทางการค้า (2546: 30-37) กล่าวว่า บรรจุภัณฑ์ในยุคนี้นอกจากการปกป้องรักษาสินค้าได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้ว ยังต้องออกแบบให้แข่งขันกัน อำนวยความสะดวกในการนำสินค้าออกใช้พร้อมทั้งคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อสิ่งแวดล้อม ไม่ว่าจะเป็นการนำกลับมาผลิตใหม่ (Recycle) ได้ง่าย และช่วยกันลดทรัพยากรธรรมชาติต่างๆ ที่ผลิตวัสดุบรรจุภัณฑ์

ในการขนส่งสินค้านิยมใช้การขนส่งในลักษณะทางรถมากที่สุด นอกจากนี้ก็จะเป็นทางรถไฟ ไปรษณีย์ และทางเครื่องบินก็มีบ้าง มีบรรจุภัณฑ์เพื่อการขนส่งและบรรจุภัณฑ์เพื่อการจำหน่ายเพื่ออำนวยความสะดวก จะมีเรื่องราว และข้อบ่งชี้ ถูกต้องครบถ้วน เพราะ สามารถบอกแหล่งที่มาของผลิตภัณฑ์ได้ และคิดว่าคนดูสามารถดูแล้วเข้าใจ เวลาจำหน่ายจะมีกล่องก็เพื่อจะได้ดูดีมีราคาและปกป้องสินค้าด้วย แต่ผู้ประกอบการทั้งหมดไม่แน่ใจว่าบรรจุภัณฑ์เพื่อการขนส่งสินค้าได้มาตรฐานอุตสาหกรรม เพราะไม่ได้มีการตรวจสอบมาตรฐาน ซึ่งสอดคล้องกับ Ronald H.

Ballou (1992 : 160-161) ที่กล่าวว่า การปรับปรุงการขนส่งให้มีประสิทธิภาพ จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการสนับสนุนการกระจายสินค้าไปสู่ตลาดในหลาย ๆ ด้าน

ผู้ประกอบการมีความเข้าใจเกี่ยวกับบรรจุภัณฑ์ในเรื่องเวลาขนส่ง บรรจุภัณฑ์สามารถคุ้มครองสินค้าไม่ให้เสียหายในระหว่างการขนส่ง เพราะ เชื่อว่าบริษัทผู้จำหน่ายกล่องมีการคำนวณมาตรฐานต่างๆ ไว้แล้ว แต่ตนเองมีหน้าที่ต้องเลือกใช้บรรจุภัณฑ์ที่เหมาะสมกับสินค้า และไม่ทำให้เสียหาย เน้นการขนส่ง โดยจะดูกล่องที่มีมาตรฐานแข็งแรง บรรจุภัณฑ์ที่มีความเหมาะสมกับสินค้าเป็นผลิตภัณฑ์เฉพาะ ผู้ประกอบการได้ผ่านการอบรมด้านบรรจุภัณฑ์จากหน่วยงานพัฒนาชุมชนฯ และพาณิชย์จังหวัดฯ จึงมีหลักการเลือกบรรจุภัณฑ์ที่มีความพอดีกับกระเป๋ บรรจุภัณฑ์ที่ใช้อยู่จะเป็นประเภท กล่องสี่เหลี่ยม กระจกกระดาด กระจกพลาสติก และถุงผ้า เป็นต้น

ด้านการสร้างสรรค์

ผู้ประกอบการทั้งหมดมีความมั่นใจในสินค้าคิดว่า ผลิตภัณฑ์สินค้ามีรูปแบบที่สร้างสรรค์โดดเด่นโดนใจผู้ซื้อสินค้า เพราะมีเอกลักษณ์เฉพาะไม่เหมือนใครในท้องตลาด หน้าตาหรือบุคลิกที่เป็นของตนเอง การใช้งานเหมาะสมเข้ากับวัยของลูกค้าซึ่งเป็นความคิดเห็นที่ได้มาจากลูกค้า

ในการสร้างสรรค์จะนิยมใช้สิ่งคล้อยในการออกแบบมาจาก รูปทรงธรรมชาติ รูปทรงที่มนุษย์สร้างขึ้น รูปทรงเรขาคณิต รูปทรงอิสระ จากสิ่งของรอบตัว มีผลกลายเป็นธรรมชาติ และสวยงามเป็นหลัก

เทคนิคใช้วิธีการกำหนดแนวทางในการสร้างสรรค์ผลงาน คือ นิยมใช้ความรู้พื้นฐานของตนเองเป็นหลัก โดยการใช้จินตนาการ ใช้วิจารณ์ญาณ ใช้ความบังเอิญ การระดมความคิดของสมาชิกกลุ่ม นอกจากนี้ก็ได้จากคำแนะนำจากกลุ่มลูกค้า และศึกษาจากสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ เทคนิควิธีการประมวลกระบวนการความคิดสร้างสรรค์ คือ จะใช้การค้นหาความจริง การค้นหาปัญหา การตั้งสมมติฐาน การค้นหาคำตอบ การยอมรับผลจากการค้นพบ และนำมาทำจริง ซึ่งจะเป็นแนวทางอันเป็นบรรทัดฐานในการสร้างสรรค์ผลงานกระเป๋ของตนเอง

แนวคิดและแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ของกระเป๋ ของผู้ผลิตชุมชนที่ผลิตขึ้นมาเพื่อการจัดจำหน่ายทั้งสามราย มีการออกแบบสร้างสรรค์ที่แตกต่างกันดังนี้

ผลิตภัณฑ์กระเป๋หนังวัว แนวคิดแบบหนังต่อ ของนางวิมล เดชะบุญ จะใช้แนวความคิดในการออกแบบโดยใช้เศษหนังที่เหลือใช้จากโรงงาน โดยใช้เทคนิคการเย็บ การติดกาว มาขึ้นรูปแบบกระเป๋ในลักษณะรูปทรงเรขาคณิต เพื่อการใช้งาน

ผลิตภัณฑ์หนังนกระจอกเทศ ของนายวิรุจน์ พิลาวรม จะใช้แนวความคิดในการออกแบบตามสมัยนิยมมาเป็นแรงบันดาลใจในการออกแบบกระเป๋าสตรี เพื่อให้กลุ่มสตรีมีความสวยงามที่โดดเด่นอย่างมีเอกลักษณ์

ผลิตภัณฑ์กระเป๋าสตรีประเภทหนังปลากะเบน ของ นายพัฒนโชค นนทะชาติ ใช้แนวความคิดในการออกแบบกระเป๋าด้วยการเจียรหนังปลา หรือการลงสีให้สวยงาม โดยเน้นความสวยงามแบบคลาสสิกให้กับกลุ่มเป้าหมายทั้งชายและหญิง

ด้านความสัมพันธ์ทางศิลปะ

การออกแบบกระเป๋าของผู้ประกอบการ ผู้ประกอบการให้ความสำคัญในการนำเอาความสัมพันธ์ทางศิลปะมาใช้ในการออกแบบ และการผลิต คือ ใช้เทคนิคทางด้านศิลปะมาช่วยในการออกแบบและผลิตเพื่อประโยชน์ต่อความสวยงามของกระเป๋าที่ได้ผลิตขึ้นมา

ผลิตภัณฑ์กระเป๋าท่าจะมีลวดลาย มีรูปแบบ และสไตล์ที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตามความคิดของตนเอง โดยสร้างสรรค์ให้มีความหลากหลายรูปแบบ นอกจากนี้ผลิตภัณฑ์ก็สร้างความประทับใจให้กับลูกค้าซึ่งลูกค้าก็สามารถจดจำได้ง่าย

ในการใช้สีตามหลักการทางศิลปะ ผู้ประกอบการไม่ได้ผ่านการศึกษาทางด้านศิลปะ และไม่มีพื้นฐานความรู้ทางด้านการออกแบบความรู้เกี่ยวกับเรื่องการใช้สี แต่พื้นฐานต่างๆ ที่เกิดขึ้นจะใช้พื้นฐานจากประสบการณ์ที่ได้ลองผิดลองถูกมานานจนเกิดความรู้ที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง จากที่พบผู้ประกอบการจะใช้สีที่ได้จากวัสดุที่ผลิตออกมาจากโรงงานผลิตหนัง โดยเฉพาะสีส่วนใหญ่จะมาจากวัสดุที่สั่งซื้อ และขึ้นอยู่กับความต้องการของลูกค้า แต่การลงสีก็ต้องมีการผสมสี และผลิตภัณฑ์บางรูปแบบก็มีหลายหลากสี โดยรวมผู้ประกอบการก็จะมองและให้ความสำคัญเกี่ยวกับความความสวยงาม (Aesthetics) เป็นอย่างมาก

ในการออกแบบผลิตภัณฑ์จะใช้การจัดวางองค์ประกอบ รูปร่าง สี วัสดุ โดยเฉพาะพื้นฐานความรู้ความชำนาญของช่างที่ออกแบบและผลิต ทำให้ผู้ซื้อสินค้ามีความพึงพอใจในรูปแบบผลิตภัณฑ์ ซึ่งทราบได้จากที่สอบถามลูกค้าจะชอบและพอใจในผลงาน ผู้ประกอบการมีความมั่นใจในผลิตภัณฑ์ว่าให้คุณค่าทางความรู้สึกและทางอารมณ์ ต่อผู้ซื้อสินค้า เพราะผู้ซื้อสามารถสั่งหรือออกแบบให้ทางกลุ่มผลิตได้ตามความต้องการของลูกค้า จะติดใจในการใช้งานที่คงทน ชอบในวัสดุ ผลิตภัณฑ์ รูปแบบ นอกจากนี้มีการเน้นรูปแบบให้เกิดจุดสนใจ ตามความต้องการของตลาด ใช้หลักการสร้างความกลมกลืนทางศิลปะที่ตนเองเข้าใจนำมาใช้ในการสร้างผลงานผลิตภัณฑ์ โดยการให้หลักการลงสีให้เป็นที่ต้องการของตลาด การกำหนดลวดลาย และสี สัน ดูความเข้ากันของสี สัน ระหว่างภายนอกและภายในกระเป๋า ใช้ความแตกต่างของรูปลักษณะทางศิลปะ การเน้นตาม

วัยของผู้ใช้งาน และเป็นการนำเสนอจุดขาย ส่วนใหญ่ไม่แน่ใจว่ามีการจัดลำดับความสำคัญในการเน้นจุดสนใจ ในผลงานผลิตภัณฑ์ เพราะจะทำผลิตภัณฑ์ให้ถูกใจลูกค้าให้มากที่สุด เพราะลูกค้าจะรู้จักขณะผลงานคืออยู่แล้ว ซึ่งสอดคล้องกับ วิรุณ ตั้งเจริญ (2545 : 48) กล่าวถึง การวางแผนการออกแบบคือการกำหนดความคิดรวบยอด หรือคอนเซ็ปต์ ในระดับคุณภาพ เราจำเป็นต้องออกแบบเพื่อ “สร้างสรรค์” วัตถุให้มีคุณค่าหรือคุณภาพ

ด้านคุณสมบัติของผลิตภัณฑ์

สิ่งที่จะทำให้ผลิตภัณฑ์กระเป๋าสตรีที่ผลิตออกมาเป็นผลิตภัณฑ์ที่ดี มีคุณสมบัติครบถ้วนตามจุดประสงค์ที่ได้กำหนดไว้ ผู้ประกอบการมีความเข้าใจว่าจะต้องขึ้นอยู่กับปัจจัย ความแปลกใหม่ (Innovative) มีที่มา (Story) ระยะเวลาเหมาะสม (Timing) ราคาพอสมควร (Price) มีข้อมูลข่าวสาร (Information) เป็นที่ยอมรับ (Regional Acceptance) อายุการใช้งานเหมาะสม (Life Cycle) โดยรับฟังความคิดเห็นของลูกค้า

ผู้ผลิตสินค้าชุมชนคิดว่าผลิตภัณฑ์ที่ผลิตขึ้นมาใหม่มีความแปลกใหม่ (Innovative) ให้เหตุผลว่าเป็นผลิตภัณฑ์ที่ใช้ความคิดของช่างแต่ละบุคคลในการตัดต่อลวดลาย สินค้าที่ผลิตมีการออกแบบดีไซน์ขึ้นเอง แต่ก่อนทำเพียงสี่พื้น ต่อมาพัฒนาให้มีลวดลาย แท้จริงแล้วผลิตภัณฑ์ที่มีความแปลกใหม่ (Innovative) จะขึ้นอยู่กับคุณสมบัติของ การสร้างสรรค์ ประโยชน์ใช้สอย รูปแบบวัสดุ อื่นๆ มีที่มาและมีคุณค่าในตัวผลิตภัณฑ์เอง ถึงแม้ผู้ประกอบการจะพยายามสร้างสรรค์กระเป๋ามีลวดลายมากขึ้น แต่ผลงานการออกแบบที่พบกลับไม่เป็นไปตามความเป็นจริงที่ผู้ผลิตสินค้าชุมชนได้ให้ความคิดเห็นไว้ ซึ่งเมื่อเทียบกับผลิตภัณฑ์กระเป๋าคือผลิตจากบริษัท หรือกระเป๋าสตางค์แบบกลับมีรูปแบบที่ทันสมัยและมีการสร้างสรรค์ที่แปลกตากว่ามาก โดยผลิตภัณฑ์กระเป๋าคือผู้ผลิตสินค้าชุมชนมีรูปแบบที่ไม่มีความแตกต่างจากการสร้างสรรค์ในครั้งเริ่มต้นผลิตเท่าใด

เกี่ยวกับประวัติความเป็นมา (Story) ผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์ชุมชนมีความเข้าใจว่า ประวัติความเป็นมาเป็นผลิตภัณฑ์ที่สร้างสรรค์โดยใช้ความคิดของกลุ่มชุมชนในการสร้างสรรค์ผลงาน เป็นที่ยอมรับของผู้บริโภค จนถึงปัจจุบัน ลูกค้าจะเชื่อถือ เมื่อเขาดูประวัติความเป็นมาก็ตัดสินใจเลือกซื้อ ซึ่งก็เป็นเหตุผลที่ผู้ประกอบการสินค้าชุมชนยังมีความรู้ความเข้าใจที่ยังไม่ชัดเจนนัก เพราะ คำว่าประวัติความเป็นมา (Story) ของผลิตภัณฑ์ เกี่ยวข้องกับ มีต้นกำเนิด มีที่มา เล่าเรื่องได้

นอกจากนี้ผู้ประกอบการสินค้าชุมชนยังมีความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนกับคำว่า ระยะเวลาเหมาะสม (Timing) ของผลิตภัณฑ์ ซึ่งความเป็นจริง ระยะเวลาที่เหมาะสมนั้นจะต้องเกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์ ตลาด ตามความจำเป็น ตามความเหมาะสม และเกี่ยวกับการใช้งานของผลิตภัณฑ์ด้วย

ผู้ประกอบการคิดว่าผลิตภัณฑ์ของตนมี ข้อมูลข่าวสาร (Information) ที่เหมาะสมกับความต้องการของผู้บริโภคเพราะมีที่มา สามารถตรวจสอบได้ มีคำแนะนำในการใช้งาน และการเก็บรักษา บางทีลูกค้าซื้อเป็นของฝากหรือของขวัญแล้วบอกกันต่อๆ มา ซึ่งความคิดเห็นดังกล่าวเกี่ยวข้องกับคำว่าข้อมูลข่าวสาร (Information) ของผลิตภัณฑ์เพียงบางส่วนเท่านั้น ซึ่งสรุปได้ว่าผู้ประกอบการยังมีความเข้าใจอยู่บ้าง ซึ่งเหตุผลของคำว่าข้อมูลข่าวสารนั้นในความเป็นจริงจะต้องเกี่ยวข้องกับหน้าที่ การใช้งาน ประโยชน์ใช้สอย ผู้ที่เกี่ยวข้องในองค์กร ความรู้เรื่องของผลิตภัณฑ์ อย่างละเอียด การถ่ายทอดข้อมูล ผู้บริโภค รวมถึงภาพพจน์ที่ดีแก่ผลิตภัณฑ์ ซึ่งทั้งหมดนี้จะมี ความเกี่ยวข้องกันจนเกิดเป็นการจัดกระทำในเรื่องข้อมูลเพื่อใช้ในการสื่อสารระหว่างกันนั่นเอง

การใช้งานที่เหมาะสม (Life Cycle) ผู้ประกอบการสินค้าชุมชนมีความคิดเห็นอย่างถูกต้องว่าการใช้งานที่เหมาะสมจะต้องมีความคงทน ใช้งานได้นาน โดยเน้นเรื่องการผลิตให้อยู่ในกลุ่มของลูกค้า วัสดุที่ใช้มีคุณภาพ การตัดเย็บที่ปราณีต แข็งแรง ซึ่งเป็นความเข้าใจอันเกี่ยวกับการใช้งานที่เหมาะสม โดยคำว่า มีอายุการใช้งานที่เหมาะสม (Life Cycle) ของผลิตภัณฑ์นั้น มีคุณสมบัติเกี่ยวข้องกับ ผลิตภัณฑ์ ความแข็งแรงคงทน การใช้งานเหมาะสมกับระยะเวลา กลุ่มผู้ใช้สินค้า ราคาที่จำหน่าย

ผลิตภัณฑ์ใช้งานได้ดี (Performance) จากการที่ผู้บริโภคให้การตอบรับที่ดีมาก ได้รับการตอบรับจากลูกค้าว่าใช้งานได้ดี คุณภาพและราคาที่เหมาะสม การตัดเย็บที่ปราณีต วัสดุที่แข็งแรงทนทาน ทำให้สินค้าประเภทกระเป๋าสตรีจึงเป็นที่ยอมรับของกลุ่มเป้าหมาย ในเรื่องคุณภาพของการใช้งาน

ด้านการตลาด

การออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์มุ่งเป้าหมายไปที่กลุ่ม คนทำงาน ผู้ใหญ่ ผู้สูงอายุ และวัยรุ่น การออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์มุ่งเป้าหมายไปที่ทุกเพศ โดยเฉพาะเพศหญิง เหตุผลที่เลือกกลุ่มเป้าหมายดังกล่าวเพราะ ทุกเพศสามารถใช้ผลิตภัณฑ์ที่ทางกลุ่มผลิตขึ้นมาได้ทั้งหมด ผลิตภัณฑ์ที่ขายจะเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน และส่วนมากผู้หญิงจะใช้กระเป๋ามากกว่าผู้ชาย

จะส่งผลิตภัณฑ์จำหน่าย ณ ที่ทำการกลุ่ม จัดจำหน่ายตามงานแสดงสินค้าทั้งต่างประเทศ ศูนย์ OTOP ต่างๆ ตลาดบองมาเช่ร์ วัดเสมียนนารี ห้างสรรพสินค้า ฟิวเจอร์พาร์ครังสิต เมืองทองธานี คาร์ฟูลพญา ที่บ้าน ซึ่งสอดคล้องกับ พัชรพร ปิ่นทอง (2548) พบว่าการตัดสินใจซื้อผลิตภัณฑ์เครื่องหนังประเภทกระเป๋าและรองเท้าการตัดสินใจซื้อผลิตภัณฑ์เครื่องหนังของไทยประเภทกระเป๋าและรองเท้าของผู้บริโภค ได้แก่ ผู้ที่มีอาชีพข้าราชการ /พนักงานรัฐวิสาหกิจ และ

อาชีพพนักงานบริษัทเอกชน ผู้ที่มีอาชีพ ธุรกิจส่วนตัว นักเรียน/นักศึกษา ต่างมีพฤติกรรมการซื้อขายผลิตภัณฑ์ ซึ่งมีที่จอดรถสะดวก เพียงพอและปลอดภัย ซึ่งมี การตกแต่งร้านที่ทันสมัย

ผู้ประกอบการมีวิธีลดค่าใช้จ่ายในการผลิตผลิตภัณฑ์คือ จำกัดส่วนประกอบหรือขั้นตอนที่ไม่จำเป็นออก ทำให้ชิ้นส่วนหรือชิ้นงานง่ายขึ้น ใช้วัสดุทดแทนที่มีมาตรฐาน ลดการสิ้นเปลืองของวัสดุ ใช้วิธีการผลิตที่มีมาตรฐาน ใช้วิธีการผลิตที่เร็วกว่าและราคาถูก เปลี่ยนแปลงแบบให้ผลิตง่ายขึ้น ชื้อชิ้นส่วนที่ถูกกว่าการผลิตขึ้นมาเอง ใช้วิธีประกอบเป็นส่วนๆ ในการผลิต ลดหรือเพิ่มชนิดหรือขนาดของผลิตภัณฑ์ให้เหมาะสม ผลิตภัณฑ์ประเภทที่ขายได้ดีที่สุดคือ ผลิตภัณฑ์กระเป๋าหนังขนาดเล็ก และขนาดใหญ่ กระเป๋าหลากหลายทุกเพศ

ผู้ประกอบการใช้แบรนด์ หรือยี่ห้อ Double D Bolity และ S Ray เพราะอยากให้ลูกค้าสามารถจดจำสินค้าได้ ผลิตภัณฑ์ประเภทใดขายได้น้อยที่สุด คือ หมอนหนัง เข็มขัด กระเป๋าหลากหลายทุกเพศ ซึ่งสอดคล้องกับ พัชรพร ปิ่นทอง (2548) พบว่า ผู้บริโภคส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการซื้อผลิตภัณฑ์เครื่องหนังประเภทกระเป๋าและรองเท้า คือ เลือกซื้อจากตราและยี่ห้อเป็นสำคัญ

ผู้ประกอบการคิดว่าสินค้าสามารถส่งออกได้ เพราะมีมาตรฐาน และพร้อมทุกด้าน สามารถผลิตสินค้าได้อย่างต่อเนื่อง และรักษาคุณภาพเดิมเพราะ มีความชำนาญ ใช้มาตรฐานเดิมในการผลิต มีการตรวจสอบคุณภาพ ซึ่งสอดคล้องกับ จุฑาทิพย์ วิริยานันท์ (2547) พบว่า อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์เครื่องหนัง เป็นอุตสาหกรรมการเกษตรที่เน้นการใช้แรงงานมากในการผลิต ซึ่งมีมานานกว่า 60 ปีแล้ว เดิมเป็นการผลิตและจำหน่ายภายในประเทศ และเมื่อมีการพัฒนาประสิทธิภาพในการผลิต ด้วยต้นทุนการผลิตต่ำส่งผลให้ผู้ผลิตเริ่มผลิตผลิตภัณฑ์เครื่องหนังเพื่อส่งออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศมากขึ้น

ผู้ประกอบการคิดว่าผลิตภัณฑ์มี ราคา (Price) เหมาะสมกับความต้องการของผู้บริโภค เพราะ มีการสำรวจราคาให้เหมาะสมกับผู้บริโภค คิดจากต้นทุนการผลิต และจากผู้ซื้อ จะเน้นเรื่องคุณภาพดี ราคาถูก คำว่า ราคาพอสมควร (Price) ของผลิตภัณฑ์ มีคุณสมบัติเกี่ยวข้องกับ ราคาขายที่เหมาะสมกับกำลังซื้อของผู้บริโภค จำนวนผลิตภัณฑ์ที่ส่งไปขายในตลาด

ผู้ประกอบการคิดว่าผลิตภัณฑ์เป็นที่ยอมรับ (Regional Acceptance) และพึงพอใจกับความต้องการของผู้บริโภค เพราะ ผู้บริโภคให้การตอบรับที่ดี จากยอดขายโดยกลุ่มลูกค้าให้การตอบรับ ผลิตภัณฑ์มีคุณภาพ เป็นที่ยอมรับ และสวยงาม คำว่า เป็นที่ยอมรับ (Regional Acceptance) ของผลิตภัณฑ์ มีคุณสมบัติเกี่ยวข้องกับ ผู้บริโภค สังคม ในการกำหนดราคา (Cost) ของผลิตภัณฑ์ คำนึงถึงเรื่องเกรดของวัสดุ วิธีการผลิต ต้นทุน ระยะเวลาในการผลิต คิดว่าผลิตภัณฑ์ที่น่าออกสู่ตลาด มีการกำหนดระยะเวลาในการจัดจำหน่ายเหมาะสม เหมาะสม เพราะ มีการวางแผนอย่างถูกต้อง ขายได้เรื่อยๆ หน้าเทศกาลออกจำหน่ายจะขายดี เช่น วันพ่อ วันแม่ คำ

ว่า “ระยะเวลาที่เหมาะสม” คิดว่าน่าจะเกี่ยวข้องกับ เทศกาล อายุของผลิตภัณฑ์ อื่นๆ ทำตามเป้าหมายที่ทางกลุ่มกำหนดไว้ สินค้าผลิตออกมาตอบสนองตรงต่อความต้องการของตลาดและกลุ่มเป้าหมาย เพราะ มีการประชุมและวางแผนตลอดระยะเวลาการผลิต เวลาผลิตสินค้าต้องดูกลุ่มเป้าหมายเป็นหลัก ลูกค้ายกซื้อเป็นของฝาก ของขวัญ มีแนวความคิดด้านการตลาดในผลิตภัณฑ์ที่ผลิตอยู่ ทำผลิตภัณฑ์ให้เป็นที่ต้องการของตลาด และกลุ่มเป้าหมายให้มากที่สุด และสนองความต้องการทางด้านผลิตภัณฑ์ให้แก่ลูกค้าที่สั่งซื้อ หรือสั่งผลิต เน้นประโยชน์ใช้สอย มีความทนทานสวยงาม อายุการใช้งานที่ยาว ซึ่งสอดคล้องกับ อนุชา ชูวงศ์ (2549) พบว่า ในการออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องหนังสำเร็จรูป ทั้ง กระเป๋า รองเท้า และเสื้อหนัง จะต้องคำนึงถึงความสวยงามและตามแฟชั่น อีกทั้งความคงทนแข็งแรงก็มีผลต่อการใช้งานในผลิตภัณฑ์นั้น ๆ ซึ่งการผลิตตัวผลิตภัณฑ์จึงต้องมีข้อมูลในการเลือกใช้วัสดุหนังให้ตรงกับความต้องการ เช่น ความแข็งแรง ทนแรงดึง ทนต่อการขีดข่วน และความอ่อนนุ่มของวัตถุดิบหนัง

มีแนวความคิดด้านการขาย คือ ทำการตลาดให้เข้าถึงกลุ่มเป้าหมายให้มากที่สุด มีการส่งเสริมการขาย บริการหลังการขาย ให้ความเชื่อมั่นกับลูกค้าทุกครั้งที่ทำกรขาย โดยการอธิบายให้ลูกค้ารู้ถึงประโยชน์ ความเป็นมา ความเชื่อของผลิตภัณฑ์ ซึ่งสอดคล้องกับ อัจฉราวดี แก้ววรรณดี (2545) การรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม ทำให้ทีมพัฒนาของบริษัทสามารถทราบถึงน้ำหนักความสำคัญของความต้องการของผู้ใช้งาน ซึ่งเป้าหมายในการดำเนินการ มีการให้ลำดับความสำคัญของความต้องการและการกระจายความต้องการเหล่านี้อย่างเป็นระบบ โดยเป็นความต้องการเชิงเทคนิคจนได้กระบวนการหรือวิธีการที่จะตอบสนองต่อความต้องการและความพึงพอใจของผู้ใช้งานดังกล่าวได้

มีแนวความคิดด้านการผลิตคือ ผลิตสินค้าตามความต้องการของตลาด และลูกค้าให้ได้มาตรฐานเดียวกัน และรักษาคุณภาพด้านการผลิตทุกขั้นตอน เน้นรูปทรงสวยงาม มีความคงทนเหมาะต่อการใช้งาน เน้นราคาที่ประหยัด มีคุณภาพ เป็นที่ถูกใจของลูกค้า สินค้ามีแนวความคิดเกี่ยวกับสังคม คือ เป็นผลิตภัณฑ์ที่ช่วยรักษาสิ่งแวดล้อมโดยการนำเศษหนังที่ไม่ใช้แล้วนำมาผลิตเป็นผลิตภัณฑ์อีกครั้งหนึ่ง โดยกลุ่มชุมชนเป็นผู้ร่วมกันผลิต เน้นไปที่เป้าหมายกลุ่มคนทำงาน ให้ลูกค้าสามารถใช้ผลิตภัณฑ์ในการออกงานต่างๆ ได้

มีวิธีการเก็บรักษาสินค้า คือ มีการตรวจสอบสินค้าทุกครั้งหลังผลิต และนำไปบรรจุภัณฑ์เก็บใส่ถุงผ้า ไว้ในที่แห้ง กระดาษหนังสือพิมพ์ยัดใส่ในกระเป๋า เพื่อให้กระเป๋าคงรูปไม่เสียรูปทรง ผลิตภัณฑ์มีคู่แข่ง เพราะ เป็นแบบเครื่องหนังทั่วไปตามท้องตลาด เป็นแบบ ที่โรงงานอื่นๆ ก็สามารถผลิตได้เหมือนกัน คล้ายคลึงกัน คือเป็นหนังปลากะเบน และกระเป๋าหนังชนิดอื่นๆ

ด้านกฎหมาย

ผู้ประกอบการสินค้าชุมชนมีความเข้าใจและรู้ว่า ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตเกี่ยวข้องกับข้อกำหนดทางกฎหมาย เพราะพยายามไม่ให้เกิดการลอกเลียนแบบแบรนด์ เครื่องหมายการค้า ตราสินค้า และคิดว่าข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องอยู่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์ มีทรัพย์สินทางปัญญา โดยเฉพาะเกี่ยวกับยี่ห้อ ลิขสิทธิ์ ตราสินค้า รูปแบบ และกฎหมายหรือข้อกำหนดอื่นเกี่ยวกับการส่งออก ซึ่งผลิตภัณฑ์หรือสินค้าเคยส่งออกขายต่างประเทศแล้ว ได้แก่ ประเทศ ญี่ปุ่น มาเลเซีย คูโบ อเมริกา จีน อินเดีย เกาหลีใต้ ลาว เขมร จีน และมีความรู้เกี่ยวกับกฎหมายในการส่งผลิตภัณฑ์ไปขายต่างประเทศ

เกี่ยวกับตราสินค้าหรือแบรนด์ ผู้ประกอบการมีแบรนด์สินค้าจำนวน 1-2 แบรนด์ กระเป๋าหนังต่อใช้ Double D , D ook กระเป๋าหนังปลากะเบนใช้ S-Ray และกระเป๋าหนังนกกระเจกเทศใช้ Bolity โดยแบรนด์ หรือตราสินค้าที่ใช้อยู่ เป็นของตนเอง แต่รูปแบบที่พบดูไม่ค่อยน่าสนใจ ซึ่งน่าจะต้องได้รับการพัฒนาต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับ จันทรา เฟื่องฟู่ง (2547) พบว่า ผู้ประกอบการออกแบบเครื่องหนังควรศึกษาทางด้านหลักการออกแบบ เพื่อเป็นการเข้าใจในการออกแบบกับสุนทรียศาสตร์ที่จะเกิดขึ้น ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญของนักออกแบบเป็นอย่างยิ่ง

และคิดว่าผลิตภัณฑ์กระเป๋าที่ผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ที่จะต้องจดลิขสิทธิ์ เพราะป้องกันคนอื่นลอกเลียนแบบ เป็นตราสินค้าจะได้เป็นแบรนด์ของกลุ่มเอง แต่ที่พบการจดสิทธิทางกฎหมาย ผู้ประกอบการมีการใช้สิทธิค่อนข้างน้อย แต่ก็มีผลิตภัณฑ์ที่มีการจดลิขสิทธิ์อยู่บ้าง คือ รองเท้าของกลุ่ม โบลิตี กระเป๋า และเข็มขัดของกลุ่ม S-ray

จะเห็นได้ว่า การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการออกแบบและพัฒนากระเป๋าสตรี ของกลุ่มผู้ประกอบการชุมชนในเขตจังหวัดปทุมธานีนี้ ผู้ประกอบการยังมีสภาพปัญหาเกี่ยวกับการออกแบบและพัฒนาในหลายๆ ด้านด้วยกัน ซึ่งการศึกษานี้เป็นเพียงแค่การพัฒนากับกลุ่มตัวอย่างเท่านั้น ซึ่งยังมีผู้ประกอบการอีกหลายราย ยังคงต้องมีการปรับปรุงแก้ไขในเรื่องการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อให้มีความสามารถในการสร้างสรรคงานเพื่อการค้า ให้ได้รับการยอมรับ และเทียบเท่ากับมาตรฐานสากลต่อไป

ข้อมูลจากการสอบถามกลุ่มสุภาพสตรี

กลุ่มสุภาพสตรีที่ให้ข้อมูลมากที่สุดมีอายุระหว่าง 21-30 ปี มีสถานภาพโสด มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรี และมัธยมศึกษา มีอาชีพเป็นพนักงานบริษัทเอกชน/ลูกจ้าง และนิสิต-นักศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับ พชรพร ปิ่นทอง (2548) พบว่าผู้มีอายุระหว่าง 21 – 30 ปี มีพฤติกรรมซื้อผลิตภัณฑ์ซึ่งมีรูปแบบที่แปลกใหม่ทันสมัย ตรงกับความต้องการ มีหลายระดับราคาให้

เลือกซื้อ สูงกว่าผู้ที่มีอายุระหว่าง 41 – 50 ปี

ความคิดเห็นเกี่ยวกับกระเป๋าสถูภาพสตรี โดยการวิเคราะห์แบ่งออกเป็นด้านต่าง ๆ ดังนี้

ด้านรูปแบบ สี สัน อิทธิพลในการตัดสินใจ

ปัจจุบันนี้กระเป๋าสถูของกลุ่มสุภาพสตรีที่ทำด้วยหนังสัตว์มีจำนวน 1-2 ใบ ใช้หนังวัว และหนังจระเข้

การตัดสินใจเลือกซื้อกระเป๋ามีลักษณะแบบ ต้องมีดีไซน์ หรือถ้าไม่ต้องมีดีไซน์แต่แบบต้องเรียบดูดี ทักษะคติในการเลือกแบบกระเป๋าสถูประเภทหนังสัตว์ โดยเฉพาะกลุ่มสุภาพสตรีให้ความสำคัญกับกระเป๋าสถูว่าต้องมีดีไซน์แบบเรียบง่าย ความสำเร็จรองลงมาคือต้องมีดีไซน์แนวแฟชั่น ซึ่งสอดคล้องกับ พัชรพร ปิ่นทอง (2548) พบว่า ในการเลือกซื้อผลิตภัณฑ์ ได้ให้ความสำคัญแก่ผลิตภัณฑ์ที่รูปแบบเข้ากับสมัยนิยม

อิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกแบบกระเป๋าสถูของกลุ่มสุภาพสตรี ว่าใช้เหตุผลใดมาเป็นเกณฑ์ พบว่ากลุ่มสุภาพสตรีให้ความสำคัญกับกระเป๋าสถูว่ามากที่สุดได้แก่ ราคา ความสำเร็จที่ให้ออกมาได้แก่ สวยงาม เครื่องแต่งกาย สี แข็งแรง/ทนทาน บุคลิกภาพส่วนตัว และทันสมัยองค์ประกอบโดยรวม หน้าที่ใช้ทำงาน การตัดเย็บ การจับ/ถือ/หิ้ว/สะพาย ช่องเก็บของ แบรดสินค้า ประณีต ดูโดดเด่น อุปกรณ์ประกอบภายในกระเป๋าสถู และ เพื่อน กับพนักงานขาย ซึ่งสอดคล้องกับ พัชรพร ปิ่นทอง (2546) กล่าวว่า การตัดสินใจซื้อผลิตภัณฑ์เครื่องหนังของไทยประเภทกระเป๋าสถูและรองเท้าของผู้บริโภค พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มี เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อบัณฑิตส่วนประสมทางการตลาดที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อผลิตภัณฑ์เครื่องหนังประเภทกระเป๋าสถูและรองเท้าแตกต่างกัน

สีของกระเป๋าสถูที่ทำจากหนังสัตว์ควรมีสี กลุ่มสุภาพสตรีให้ความสำคัญกับกระเป๋าสถูว่าควรมีสีเดียว รองลงมาคือสองสี ในตัดสินใจเลือก พบว่ากลุ่มสุภาพสตรีให้ความสำคัญกับกระเป๋าสถูว่ามากที่สุด ได้แก่ สีของกระเป๋าสถูที่เป็นธรรมชาติ รองลงมาตามลำดับได้แก่ สีดำ สีน้ำตาล สีขาว สีแดง สีฟ้า สีเทา สีน้ำเงิน สีเหลือง สีบรอนด์ทอง และน้อยที่สุด ได้แก่ สีม่วง สีบรอนด์เงิน ซึ่งสอดคล้องกับ จันทรา เฟื่องฟู (2547) ที่กล่าวว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์ในการซื้อเครื่องหนังไทยเพื่อนำไปเป็นของขวัญ/ของฝาก โดยเครื่องหนังที่ต้องการซื้อจะเป็นส่วนประกอบเครื่องแต่งกายเหตุผลที่เลือกซื้อเกิดจากรูปแบบของสินค้าถูกใจ โดยจะซื้อเครื่องหนังที่ทำจากหนังโค กระบือที่เป็นหนังฟอก โทนสีเข้ม

น้ำหนักสับนกระเป๋าทือประเภทหนังสือของสุภาพสตรีควรมีน้ำหนักสับแบบใด กลุ่ม
สุภาพสตรีให้ความสำคัญกับกระเป๋าทือว่าควรเป็นสีเข้ม รองลงมาสีกลาง และน้อยที่สุด ได้แก่ สี
อ่อน ซึ่งสอดคล้องกับ พัชรพร ปิ่นทอง (2548) พบว่าผู้บริโภคส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการซื้อ
ผลิตภัณฑ์เครื่องหนังประเภทกระเป๋าทือและรองเท้า คือ เลือกซื้อจากตราและยี่ห้อเป็นสำคัญ มีรูปแบบ
เข้ากับสมัยนิยมและมีสีเข้มลักษณะเรียบง่ายไม่มีลวดลาย

การเคลือบหนังบนกระเป๋าทือประเภทหนังสือว่าควรมีการเคลือบหนังของกระเป๋าทือ
อย่างไร กลุ่มสุภาพสตรีให้ความสำคัญว่าควรเป็นแบบเคลือบมัน รองลงมาได้แก่ เคลือบด้าน
เคลือบกึ่งด้านกึ่งมัน เคลือบแบบผสมผสาน ลักษณะพื้นผิวของกระเป๋าทือประเภทหนังสือที่กลุ่ม
สุภาพสตรีว่าควรมีลักษณะพื้นผิวแบบใด กลุ่มสุภาพสตรีให้ความสำคัญกับกระเป๋าทือว่าควรมี
พื้นผิวเป็นแบบพื้นผิวเรียบ มีลวดลายกราฟิก มีการตกแต่งลายบนหนัง มีลวดลายด้วยการเย็บ มี
การฉลุลาย มีการจับจีบ/พับ/รัด/ระบาย มีเครื่องประดับประกอบ มีการสาน และน้อยที่สุด ได้แก่ มี
การมัด/ผูก ซึ่งสอดคล้องกับ อนุชา ชูวงศ์ (2549) พบว่า ในการออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องหนัง
สำเร็จรูป ทั้ง กระเป๋าทือ รองเท้า และเสื้อหนัง จะต้องคำนึงถึงความสวยงามและตามแฟชั่น อีกทั้งความ
คงทนแข็งแรงก็มีผลต่อการใช้งานในผลิตภัณฑ์นั้น ๆ ซึ่งการผลิตตัวผลิตภัณฑ์จึงต้องมีข้อมูลในการ
เลือกใช้วัสดุหนังให้ตรงกับความต้องการ เช่น ความแข็งแรง ทนแรงดึง ทนต่อการฉีกขาด และความ
อ่อนนุ่มของวัตถุดิบหนัง

สายหูหิ้ว / สายสะพาย ของกระเป๋าทือว่าควรใช้วัสดุแบบใด พบว่ากลุ่มสุภาพสตรีให้
ความสำคัญกับสายหูหิ้ว / สายสะพายของกระเป๋าทือว่ามากที่สุด ได้แก่ ควรเป็นหูหิ้วแบบหนัง
รองลงมาได้แก่ หูหิ้วแบบโลหะ หูหิ้วแบบเชือก และหูหิ้วแบบผสมผสาน หูหิ้วแบบไม้/ไม้ไผ่/หวาย
น้อยที่สุดคือหูหิ้วแบบพลาสติก

รูปแบบของสายหูหิ้ว / สายสะพาย แบบใดที่กลุ่มสุภาพสตรีชอบ พบว่ากลุ่มสุภาพสตรีให้
ความสำคัญกับรูปแบบของสายหูหิ้ว / สายสะพายกระเป๋าทือว่ามากที่สุด ได้แก่ สายแบบแบน
รองลงมาได้แก่ สายแบบกลม สายแบบถัก สายแบบห่วงโซ่ สายแบบห่วงธรรมชาติ สายแบบผูก

ขนาดความกว้างของสายหูหิ้ว / สายสะพาย ของกระเป๋าทือ ขนาดใดที่กลุ่มสุภาพสตรีชอบ
พบว่ากลุ่มสุภาพสตรีให้ความสำคัญกับขนาดความกว้างของสายหูหิ้ว / สายสะพายกระเป๋าทือว่า
มากที่สุด ได้แก่ สายขนาดกลาง รองลงมาตามลำดับได้แก่ สายขนาดเล็ก และ สายขนาดใหญ่

รูปแบบกระเป๋าทือที่ทำด้วยหนังสือที่ผลิตในประเทศไทยใด ที่กลุ่มสุภาพสตรีตัดสินใจเลือกซื้อ
พบว่ากลุ่มสุภาพสตรีให้ความสำคัญกับกระเป๋าทือว่าประเทศที่เลือกซื้อมากที่สุด ได้แก่ ประเทศไทย
รองลงมาได้แก่ ยุโรป ประเทศอเมริกา ประเทศเกาหลี ประเทศญี่ปุ่น ประเทศออสเตรเลีย ประเทศจีน
และ ประเทศแอฟริกา และน้อยที่สุด ได้แก่ ประเทศอินเดียกระเป๋าทือทำด้วยหนังสือ ที่ผลิตจาก

ต่างประเทศ กับผลิตในประเทศ มีความแตกต่างกันอย่างไร พบว่ากลุ่มสุภาพสตรีให้ความสนใจว่า ต่างประเทศมีความแตกต่างกับในประเทศมาก ซึ่งสอดคล้องกับ จันทรา เฟื่องฟูง (2547) ที่กล่าวว่า ปัจจัยสำคัญในการตัดสินใจซื้อของนักท่องเที่ยวมีต่อผลิตภัณฑ์เครื่องหนังไทยโดยภาพรวม 5 อันดับแรก ได้แก่ความสม่ำเสมอในคุณภาพของผลิตภัณฑ์ที่ซื้อแต่ละครั้ง วัสดุที่ประกอบต่าง ๆ มีคุณภาพดี การตัดเย็บมีความประณีต ประเภทของสินค้ามีความหลากหลายและความเรียบเนียนของสี

กระเป๋าถือทำด้วยหนังสัตว์ที่ผลิตจากต่างประเทศ ผลิตในประเทศจากบริษัทมาตรฐานในประเทศไทย และผลิตจากกลุ่ม OTOP กลุ่มสุภาพสตรีจะตัดสินใจเลือกกลุ่มใด พบว่าสุภาพสตรีตัดสินใจเลือกกลุ่ม OTOP รองลงมาได้แก่ ต่างประเทศ และ ในประเทศจากบริษัทมาตรฐาน โดยเฉพาะ กลุ่มสุภาพสตรีตัดสินใจเลือกอุดหนุนอุดหนุนคนไทย เพราะมีรูปแบบสวยงาม มีความประณีตเรียบร้อย เลือกลงตามความพอใจ ราคาถูก ของฝาก/ของที่ระลึก ความแข็งแรงทนทาน ความแปลกใหม่ นำไปใช้เอง ซื้อตามเพื่อน ซึ่งสอดคล้องกับ พัชรพร ปิ่นทอง (2548) พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มี เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อบัณฑิตส่วนประสมทางการตลาดที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อผลิตภัณฑ์เครื่องหนังประเภทกระเป๋าและรองเท้าแตกต่างกัน

ผลิตภัณฑ์กระเป๋าถือของสุภาพสตรีประเภทหนังสัตว์จากกลุ่ม OTOP ควรจะต้องพัฒนาสิ่งใด พบว่ากลุ่มสุภาพสตรีให้ความสำคัญว่ากลุ่ม OTOP ควรจะพัฒนาเกี่ยวกับรูปแบบที่ทันสมัย รูปแบบสวยงาม เทคนิควิธีการผลิต ความประณีตเรียบร้อย การสร้างสรรค์ การตลาด ความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งสอดคล้องกับ จันทรา เฟื่องฟูง (2547) พบว่า ผู้ประกอบการควรปรับปรุงและพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องหนังไทยให้มีความหลากหลายเพิ่มมากขึ้น และสร้างภาพลักษณ์สินค้าไทย (Country Image) เพื่อตอบสนองความต้องการของตลาดเป้าหมายทันตามแฟชั่น และนักท่องเที่ยวต้องการให้เครื่องหนังไทยมีการปรับปรุงในด้านความหลากหลายของสินค้ารูปแบบการส่งเสริมการขายที่ต้องการ

ขนาดของกระเป๋าถือประเภทหนังสัตว์ ที่จะตัดสินใจเลือกซื้อนำไปใช้งาน ควรมีขนาดขนาดใด พบว่ากลุ่มสุภาพสตรีให้ความสำคัญกับกระเป๋าคือว่าควรมีขนาดกลาง รองลงมาได้แก่ ขนาดใหญ่ และน้อยที่สุด ได้แก่ ขนาดเล็ก ซึ่งสอดคล้องกับ จาริยา โกสยตระกูล (2548) พบว่า ศึกษาเกี่ยวกับแนวโน้มที่จะทำการออกแบบ เพื่อเป็นทิศทางในการออกแบบของแต่ละฤดูกาล เพราะเป็นการชี้ถึงกำหนดสี การกำหนดวัสดุ และรูปแบบที่จะเกิดขึ้น

รูปทรงที่เหมาะสมนำไปผลิตกระเป๋าถือประเภทหนังวัว พบว่ากลุ่มสุภาพสตรีให้ความสำคัญกับกระเป๋าคือว่า อยากได้กระเป๋าคือมีรูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้ามากที่สุด รองลงมาคือ

รูปแบบสีเหลี่ยมมุมมน รูปทรงที่เหมาะสมนำไปผลิตกระเป๋าทือประเภทหนังปลาคะเบน พบว่ามากที่สุดกลุ่มสุภาพสตรีให้ความสำคัญกับกระเป๋าทือว่า อยากได้กระเป๋าทือมีรูปทรงสีเหลี่ยมผืนผ้ามากที่สุด รองลงมาได้แก่ รูปทรงสีเหลี่ยมจัตุรัส รูปทรงที่เหมาะสมนำไปผลิตกระเป๋าทือประเภทหนังนกกะจอกเทศ พบว่ากลุ่มสุภาพสตรีให้ความสำคัญกับกระเป๋าทือว่า มี 2 รูปแบบได้แก่ รูปทรงสีเหลี่ยมผืนผ้า กับ รูปทรงสีเหลี่ยมผืนผ้าแบบมุมมนมากที่สุด และ สีเหลี่ยมจัตุรัส ซึ่งสอดคล้องกับ จาริยา โกสยัตระกุล (2548) พบว่า การออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องหนังควรวัดศึกษาทางด้านการใช้งานเป็นสิ่งจำเป็นของนักออกแบบเครื่องหนังที่ต้องระมัดระวังเช่นกัน เนื่องจากการใช้งานเป็นหัวใจของผลิตภัณฑ์ที่แสดงถึงศักยภาพในการออกแบบเป็นอย่างดี

ด้านประโยชน์ใช้สอย

สิ่งของเครื่องใช้ส่วนตัวในกระเป๋าทือของสุภาพสตรีมีอะไรบ้าง พบว่ามากที่สุดกลุ่มสุภาพสตรีนำสิ่งของเครื่องใช้ใส่ในกระเป๋าทือได้แก่ เครื่องสำอางมากที่สุด รองลงมาได้แก่ เศษสตางค์/แบงก์

เครื่องสำอางที่สุภาพสตรีใช้ มีอะไรบ้าง พบว่ากลุ่มสุภาพสตรีนำเครื่องสำอางใส่ในกระเป๋าทือได้แก่ ครีมบำรุงผิวแบบหลอดมากที่สุด รองลงมาได้แก่ ลิปสติก ครีมบำรุงผิวขวดกลาง แป้งปิดแก้ม ดินสอเขียนตา มาสคาร่า กับน้ำหอม แป้งฝุ่นขวดเล็ก แป้งฝุ่นขวดกลาง ครีมบำรุงผิวขวดเล็ก อายแชร์โดว์ ที่ปิดขนตา โฟมล้างหน้า แปรงปิดแก้ม ดินสอเขียนคิ้ว ที่ตัดขนตา ฟองน้ำทาแป้ง แปรงปิดคิ้ว พู่กันเขียนปาก ดินสอเขียนปาก ครีมบำรุงเปลือกตา และน้อยที่สุด ได้แก่ ครีมกันแดดแบบหลอด

ยาประจำตัวของกลุ่มสุภาพสตรีที่พกพามาด้วยมีจำนวนกี่ชนิด พบว่ากลุ่มสุภาพสตรีส่วนใหญ่ไม่มีการพกยามากที่สุด กลุ่มรองลงมาสุภาพสตรีจะพกพามาจำนวน 1-2 ชนิด จะมีการพกพาเป็นชนิดแบบซอง และ แบบกล่องแยกรับประทานรายวัน นอกจากนี้แบบหลอด และแบบขวด

เครื่องเขียนที่กลุ่มสุภาพสตรีใช้มีอะไรบ้าง พบว่ากลุ่มสุภาพสตรีนำสิ่งของเครื่องใช้ใส่ในกระเป๋าทือมากที่สุด ได้แก่ ปากกาลูกกลิ้ง รองลงมาได้แก่ ดินสอ ปากกาหมึกซึม ยางลบดินสอ ไม้บรรทัด น้ำยาลบคำผิด คัตเตอร์ ปากกาสีเน้นคำ กรรไกร ยางลบลบหมึก เทปกาว วงเวียน

เศษสตางค์ / แบงก์ กลุ่มสุภาพสตรีเก็บในกระเป๋าทือในลักษณะแบบใด พบว่า กลุ่มสุภาพสตรีจะมีกระเป๋าสตางค์สำหรับจัดเก็บเศษสตางค์และธนบัตร รองลงมาได้แก่ มีกระเป๋ใส่เศษสตางค์เฉพาะ นอกจากนี้กลุ่มสุภาพสตรีกลุ่มน้อยก็ใช้วิธีการเก็บเศษสตางค์/แบงก์ ใส่ในกระเป๋าทือเลย

เครื่องประดับประเภทใดที่กลุ่มสุภาพสตรีเก็บไว้ในกระเป๋าถือ พบว่ากลุ่มสุภาพสตรีนำเครื่องประดับใส่ในกระเป๋าถือได้แก่ ต่างหูมากที่สุด กลุ่มรองลงมาจะไม่มีการพกพา นอกจากนี้ก็จะจัดเก็บเครื่องประดับผม แหวน สร้อยข้อมือ สร้อยคอ เข็มกลัด และกำไล

เครื่องประดับในกระเป๋าถือกลุ่มสุภาพสตรีเก็บในลักษณะแบบใด พบว่ากลุ่มสุภาพสตรีส่วนใหญ่จะมีกล่องใส่สำหรับจัดเก็บเครื่องประดับแยกส่วนมากที่สุด กลุ่มสตรีรองลงมาจะไม่มีการพกพาเครื่องประดับมาด้วย

นามบัตรกลุ่มสุภาพสตรีเก็บในกระเป๋าถือในลักษณะแบบใด พบว่า กลุ่มสุภาพสตรีจะมีกระเป๋าสำหรับใส่นามบัตร กลุ่มรองลงมาจะไม่มีการพกพานามบัตร

โทรศัพท์มือถือที่เก็บไว้ในกระเป๋าถือกลุ่มสุภาพสตรีมีจำนวนกี่เครื่อง พบว่ามากที่สุดกลุ่มสุภาพสตรีมีโทรศัพท์มือถือใส่ในกระเป๋าถือจำนวน 1 เครื่อง รองลงมาได้แก่ 2 เครื่อง

หวีสำหรับหวีผม ที่กลุ่มสุภาพสตรีพกไปในกระเป๋าถือเป็นหวีแบบใด พบว่ามากที่สุดกลุ่มสุภาพสตรีนำหวีสำหรับหวีผมใส่ในกระเป๋าถือได้แก่หวีหาง กลุ่มรองลงมาเป็นหวีแปรง

กระจกเงาของกลุ่มสุภาพสตรี ที่พกไปในกระเป๋าถือ เป็นแบบใด พบว่ากลุ่มสุภาพสตรีนำกระจกเงาใส่ในกระเป๋าถือได้แก่ กระจกเงาขนาดเล็กมากที่สุด กลุ่มรองลงมาจะใช้กระจกแบบแป้นพับ

อุปกรณ์ซ่อมแซมเสื้อผ้าที่กลุ่มสุภาพสตรีนิยมพกพาไปในกระเป๋าถือ มีอุปกรณ์ซ่อมแซมเสื้อผ้าประเภทใด พบว่ามากที่สุด สุภาพสตรีส่วนใหญ่ไม่มีการนิยมพกอุปกรณ์ซ่อมแซมเสื้อผ้า แต่กลุ่มรองลงมาจะมีการพกพา เข็ม เข็มกลัด ด้าย ชีป กรรไกร กระดุม และนอยที่สุดได้แก่ ตะขอเกี่ยวเสื้อ กับที่สอยผ้า

ชุดอุปกรณ์ตัด / ตกแต่งเล็บ ที่กลุ่มสุภาพสตรีพกพาไปในกระเป๋าถือ มีอุปกรณ์ประเภทใด พบว่ามากที่สุดสตรีกลุ่มใหญ่ไม่มีความนิยมที่จะพกพามาด้วย กลุ่มรองลงมาจะพกพา กรรไกรตัดเล็บ ตะไบเล็บ กรรไกรตัดหนัง

ระบบลิ้นคกระเป๋าถือ ควรเป็นระบบแบบใด พบว่ากลุ่มสุภาพสตรีมีความต้องการระบบลิ้นคที่เป็นแบบซิปมากที่สุด กลุ่มรองลงมาได้แก่ แม่เหล็ก และนอยที่สุดได้แก่ เข็มขัด

ช่องจัดเก็บสัมภาระ สิ่งของ ในกระเป๋าถือสุภาพสตรีควรมีกี่ช่อง พบว่ากลุ่มสุภาพสตรีให้ความสำคัญกับช่องสำหรับจัดเก็บสิ่งของเครื่องใช้ในกระเป๋าถือว่า ควรมีจำนวนช่องจัดเก็บสิ่งของจำนวนสามช่อง รองลงมาได้แก่ จำนวนสองช่อง

ในกระเป๋าถือ กลุ่มสุภาพสตรีคิดว่าควรมีช่องจัดเก็บสัมภาระสิ่งของอะไรบ้าง พบว่ากลุ่มสุภาพสตรีให้ความสำคัญกับช่องจัดเก็บสิ่งของเครื่องใช้ในกระเป๋าถือมากที่สุด ได้แก่ ช่องเก็บโทรศัพท์มือถือ รองลงมาตามลำดับได้แก่ ช่องเก็บกระเป๋าต่างค์ ช่องเก็บเครื่องสำอาง ช่องเก็บสมุด

บันทึก ช่องเก็บเครื่องประดับ ช่องเก็บแว่นตา ช่องเก็บอุปกรณ์จัดแต่งทรงผม ช่องเก็บอุปกรณ์ซ่อมแซมเสื้อผ้า

ขนาดของช่องจัดเก็บสัมภาระ สิ่งของ ภายในกระเป๋าถือควรเป็นอย่างไร พบว่ากลุ่มสุภาพสตรีให้ความสำคัญกับช่องจัดเก็บสิ่งของเครื่องใช้ใส่ในกระเป๋าถือว่า ควรมีขนาดเล็ก-ใหญ่ ให้พอดีกับสิ่งของเครื่องใช้ที่ต้องการจัดเก็บ

กระเป๋าถือ ควรจะมีช่องเก็บจัดเก็บสิ่งของมีค่าในตำแหน่งใดภายในกระเป๋าถือ พบว่ากลุ่มสุภาพสตรีให้ความสำคัญกับการจัดเก็บสิ่งของเครื่องใช้ที่มีค่าในกระเป๋าถือว่า ตำแหน่งช่องจัดเก็บสิ่งของมีค่าภายในกระเป๋าควรจะต้องอยู่ตอนกลางของกระเป๋า รองลงมาได้แก่ ภายในกระเป๋าท่อนกลาง แต่ช่องเก็บควรอยู่สูงห่างจากก้นกระเป๋า

ช่องจัดเก็บสิ่งของภายในกระเป๋าถือ ควรใช้วัสดุอะไรในการผลิต พบว่ากลุ่มสุภาพสตรีให้ความสำคัญกับวัสดุที่ใช้หุ้มบุช่องภายในกระเป๋าถือมากที่สุด ได้แก่ ควรเป็นวัสดุประเภทผ้า รองลงมาได้แก่ หนังสัตว์ และน้อยที่สุดได้แก่ พลาสติก

ช่องจัดเก็บสิ่งของภายในกระเป๋าถือ ควรใช้ระบบล็อกแบบใดในการคุ้มครองสิ่งของมีค่า พบว่า กลุ่มสุภาพสตรีให้ความสำคัญเกี่ยวกับระบบล็อกของช่องจัดเก็บสิ่งของภายในกระเป๋าถือว่า ควรเป็นแบบซิปล็อก รองลงมาได้แก่ กระดุมล็อก

การนำพากระเป๋าถือแบบใดที่กลุ่มสุภาพสตรีนิยม พบว่ากลุ่มสุภาพสตรีนิยมการนำพากระเป๋าถือในลักษณะแบบสะพายมากที่สุด รองลงมาได้แก่ แบบหิ้ว และหิ้ว / สายสะพาย ของกระเป๋าถือในลักษณะแบบใดกลุ่มสุภาพสตรีชอบพบว่า กลุ่มสุภาพสตรีชอบใช้กระเป๋าถือที่มีหิ้ว / สายสะพาย แบบปรับระดับได้ ทั้งแบบหิ้วและแบบสายสะพาย ขนาดความกว้างของสายหิ้ว / สายสะพาย ของกระเป๋าถือควรเป็นลักษณะแบบใด กลุ่มสุภาพสตรีให้ความสำคัญกับขนาดความกว้างของหิ้ว / สายสะพายกระเป๋าถือว่า ควรมีความกว้างของสายขนาดเล็ก ซึ่งสอดคล้องกับ จาเวีย โกสิยตระกูล (2548) พบว่า การศึกษาทางด้านศักยภาพ โดยคำนึงถึงการทรงตัวที่สมดุลย์ของร่างกาย การเกร็งของกล้ามเนื้อ การสัมผัส เพื่อเป็นการป้องกันจากการบาดเจ็บในการเคลื่อนไหวร่างกายและความผิดปกติของโครงสร้างร่างกายได้ และการแขวนกระเป๋ากับร่างกาย ซึ่งมีทั้งการถือด้วยมือ การสะพายที่หิ้วไหล่ การหนีบกับลำตัว การแขวนที่ลำคอ หรือการอยู่กับเสื้อผ้าร่างกายส่วนใดส่วนหนึ่งเป็นต้น ทั้งนี้การแขวนต้องคำนึงถึงขนาดกับน้ำหนักที่สัมพันธ์กัน

ขนาดความกว้างของสายหิ้ว / สายสะพาย ของกระเป๋าถือสุภาพสตรีมีผลต่อการใช้งานกับร่างกายของกลุ่มสุภาพสตรีในสัปดาห์ใดบ้าง พบว่ามากที่สุด ได้แก่ อาการเมื่อย ไหล่/บ่า รองลงมาตามลำดับได้แก่ คอ แขน หลัง มือ นิ้วมือ รักแร้ เอว ข้อพับแขน ความกว้างของสายขนาดเล็ก กลุ่มสุภาพสตรีเชื่อว่ามีผลต่อการใช้งานกับร่างกายของกลุ่มสุภาพสตรีในสัปดาห์ใดบ้าง พบว่ามากที่สุด

ได้แก่ ไหล่/บ่า รองลงมาตามลำดับได้แก่ คอ แขน หลัง มือ นิ้วมือ รักแร้ เอว ข้อพับแขน ความกว้างของสายขนาดกลาง กลุ่มสุภาพสตรีเชื่อว่ามีผลต่อการใช้งานกับร่างกายของกลุ่มสุภาพสตรีในส่วนใดบ้าง พบว่ามากที่สุด ได้แก่ ไหล่/บ่า รองลงมาตามลำดับได้แก่ แขน คอ หลัง มือ เอว นิ้วมือ รักแร้ ข้อพับแขน ความกว้างของสายขนาดใหญ่ กลุ่มสุภาพสตรีเชื่อว่า มีผลต่อการใช้งานกับร่างกายของกลุ่มสุภาพสตรีในส่วนใดบ้าง พบว่ามากที่สุด ได้แก่ ไหล่/บ่า รองลงมาตามลำดับได้แก่ แขน คอ มือ เอว รักแร้ นิ้วมือ ข้อพับแขน กระเป๋าคือที่ไม่มี紐หัว / สายสะพาย มีผลต่อการใช้งานกับร่างกายของกลุ่มสุภาพสตรีในส่วนใดบ้าง พบว่ามากที่สุด ได้แก่ มือ รองลงมาตามลำดับได้แก่ แขน ไหล่/บ่า รักแร้ นิ้วมือ ข้อพับแขน คอ หลัง เอว ซึ่งสอดคล้องกับ จาริยา โกสยัตระกุล (2548) พบว่าควรศึกษาการแขวนกระเป๋ากับร่างกาย ซึ่งมีทั้งการถือด้วยมือ การสะพายที่หัวไหล่ การหนีบกับลำตัว การแขวนที่ลำคอ หรือการอยู่กับเสื้อผ้าร่างกายส่วนใดส่วนหนึ่งเป็นต้น ทั้งนี้การแขวนต้องคำนึงถึงขนาดกับน้ำหนักที่สัมพันธ์กัน

กระเป๋าคือประเภทหนึ่งสตรี ควรใช้หนึ่งแบบใด พบว่า กลุ่มสุภาพสตรีให้ความสำคัญกับวัสดุที่จะนำมาผลิตกระเป๋าสตรีมากที่สุด ว่าเป็นวัสดุประเภทหนังนิ่ม รองลงมาได้แก่ วัสดุประเภทหนังแข็งหรือหนังนึ่งก็ได้ ซึ่งสอดคล้องกับ อนุชา ชูวงศ์ (2549) พบว่า ในการออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องหนังสำเร็จรูป ทั้ง กระเป๋า รองเท้า และเสื้อหนัง จะต้องคำนึงถึงความสวยงามและตามแฟชั่น อีกทั้งความคงทนแข็งแรงก็มีผลต่อการใช้งานในผลิตภัณฑ์นั้น ๆ ซึ่งการผลิตตัวผลิตภัณฑ์จึงต้องมีข้อมูลในการเลือกใช้วัสดุหนังให้ตรงกับความต้องการ เช่น ความแข็งแรง ทนแรงดึง ทนต่อการฉีกขาด และความอ่อนนุ่มของวัตถุดิบหนัง

ราคาของกระเป๋าคือที่กลุ่มสุภาพสตรีคิดว่าสามารถซื้อมาใช้งานควรมีราคาเท่าไร พบว่า กลุ่มสุภาพสตรีส่วนมากมีความประสงค์ที่จะซื้อหากระเป๋ามาใช้งานว่า ควรมีราคาอยู่ที่ 1,000 บาท สตรีกลุ่มรองลงมาให้ความคิดเห็นว่า ควรมีราคาน้อยกว่า 500 บาท และสตรีกลุ่มน้อยที่สุดให้ความคิดเห็นว่าควรมีราคามากกว่า 5,000 บาท ซึ่งสอดคล้องกับ พัชรพร ปิ่นทอง (2548) พบว่า การจัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังมีราคาระหว่าง 501-1,000 บาทเพื่อใช้ในชีวิตประจำวัน การจัดช่องทางจำหน่ายควรสะดวกแก่การที่ผู้บริโภคไปเลือกซื้อด้วยตนเอง และซื้อผลิตภัณฑ์โดยไม่คำนึงถึงโอกาสใดๆอยากได้ก็ซื้อทันที

การวิเคราะห์แนวความคิดในการออกแบบกระเป๋าคือสุภาพสตรีจำนวน 100 ใบ ในด้านสุนทรียภาพตามหลักทฤษฎีสัดส่วนทอง (Gold section) ของกระเป๋าคือที่มีจำหน่ายในท้องตลาด มีดังนี้

การจัดองค์ประกอบในรูปแบบสัดส่วนทอง (Gold section) ของกระเป๋าสตรี พบว่ากลุ่มกระเป๋าสตรีที่จัดอยู่ในกลุ่มรูปแบบสัดส่วนทอง (Gold Section) และ กลุ่มกระเป๋าสตรีที่ไม่จัดอยู่ในกลุ่มรูปแบบสัดส่วนทองมีความแตกต่างกันน้อยมาก อันเนื่องมาจากรูปแบบที่ได้สร้างสรรค์มีจุดประสงค์และเป้าหมายในการใช้งานที่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับ Ron Knott (2005) ที่กล่าวว่าแนวทางในการสร้างสรรค์งานศิลปะของศิลปินแต่ละคน อาจมีที่มาจากแนวทางที่ต่างกัน บางคนได้รับแรงบันดาลใจจากความงาม ความคิด ความรู้สึก ความประทับใจ แต่บางคนอาจสร้างสรรค์งานศิลปะเพื่อแสดงออกถึงฝีมืออันเยี่ยมยอดของตนเอง เพื่อประกาศความเป็นเลิศอย่างไม่มีที่เปรียบปานโดยไม่เน้นที่เนื้อหาของงาน และบางคนอาจสร้างสรรค์งานศิลปะจากการใช้วัสดุที่สนใจ โดยไม่เน้นรูปแบบและแนวคิดใด ๆ เลยก็ได้

1. การทำสีของกระเป๋าสตรีในกลุ่มสีขั้นที่ 1-3 พบว่า การนำสีมาใช้ในการออกแบบกระเป๋าสตรีมากที่สุด ไม่อยู่ในกลุ่มสีขั้นที่ 1 ขั้นที่ 2 และขั้นที่ 3 กล่าวคือสีขั้นที่ 1 คือแม่สี สีขั้นที่ 2 คือสีที่เกิดจากการผสมกันของสีขั้นที่หนึ่ง สีขั้นที่ 3 เป็นสีที่เกิดจากการผสมกันระหว่างสีขั้นที่หนึ่งกับสีขั้นที่สอง แต่เป็นสีที่เกิดจากการผสมกันจากสีขั้นที่สามข้ามวรรณะสีที่ต่างกัน ระหว่างวรรณะร้อน กับวรรณะเย็น อย่างมีอัตราส่วนที่ไม่เท่ากัน เพื่อให้เป็นสีที่ใกล้เคียงกับสีกลาง โดยฉพาะการทำสีของกระเป๋าสตรีในกลุ่มสีใด พบว่ามากที่สุด การออกแบบกระเป๋าสตรีนั้นักออกแบบนิยมนออกแบบโดยกำหนดโดยให้สีของกระเป๋าไม่อยู่ในกลุ่มสีกลาง ก็คือสีเทา รองลงมานิยมให้การออกแบบกระเป๋าสตรีให้เป็นสีดำ การทำสีพิเศษของกระเป๋าสตรี พบว่ามากที่สุด ได้แก่ไม่อยู่ในกลุ่มสีพิเศษได้แก่ สีบรอนด์ต่างๆ รองลงมาได้แก่ ได้แก่ สีเงิน และน้อยที่สุดมีด้วยกัน 2 สี ได้แก่ สีโอไรด์ กับสีขาวอมชมพู ซึ่งสอดคล้องกับ จาริยา โกสียัตระกุล (2548) ที่กล่าวว่า ผู้ออกแบบจำเป็นต้องศึกษาเกี่ยวกับแนวโน้มที่จะทำการออกแบบของแต่ละฤดูกาล เพราะเป็นการชี้ถึงการกำหนดสี การกำหนดวัสดุ และรูปแบบที่จะเกิดขึ้น

รูปทรงกระเป๋าสตรี พบว่ามากที่สุด ได้แก่รูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า รองลงมาได้แก่ ได้แก่รูปทรงหลายเหลี่ยม และน้อยที่สุดมีด้วยกัน 2 รูปแบบ ได้แก่ สี่เหลี่ยมจัตุรัส และวงกลม การจัดองค์ประกอบรูปทรงกระเป๋าสตรี นักออกแบบมีการออกแบบกระเป๋าสตรี จะนิยมกำหนดให้การออกแบบกระเป๋ามีการจัดวางรูปแบบในลักษณะแบบซ้ายขวาเท่ากันมากที่สุด และ รองลงมาจะเป็นการจัดองค์ประกอบแบบซ้ายขวาเท่ากัน

การแบ่งสัดส่วนองค์ประกอบของรูปทรงกระเป๋าสตรีแบบแนวตั้ง พบว่านิยมการแบ่งสัดส่วนของแบบกระเป๋าคือออกเป็นจำนวน 3 ส่วน และรองลงมาได้แก่ การแบ่งแบบสัดส่วนของแบบกระเป๋าคือออกเป็นจำนวน 2 ส่วน และน้อยที่สุด ได้แก่ การแบ่งแบบเป็นจำนวนเต็ม 1 ส่วน การแบ่งสัดส่วนองค์ประกอบกระเป๋าสตรีแบบแนวนอน พบว่ามากที่สุด ได้แก่ การแบ่งสัดส่วนของแบบ

กระเป๋าดอกเป็นแบบจำนวน 4 ส่วนมากที่สุด รองลงมาได้แก่ การแบ่งสัดส่วนของแบบกระเป๋าดอกเป็นจำนวน 2 ส่วน และน้อยที่สุด ได้แก่ การแบ่งสัดส่วนของแบบกระเป๋าดอกเป็นจำนวน 8 ส่วน การแบ่งสัดส่วนองค์ประกอบรายละเอียดส่วนย่อยของการออกแบบกระเป๋าดอกก็ถือสภาพสตรีพบว่ามากที่สุดการออกแบบนิยมทำการออกแบบโดยการแบ่งแบบกระเป๋าดอกเป็น 1/2 ส่วน (ครึ่งส่วน) รองลงมาได้แก่ การแบ่งแบบ 1/3 ส่วน (หนึ่งในสามส่วน) และน้อยที่สุดมีด้วยกัน 2 รูปแบบ ได้แก่ การแบ่งแบบ 1/5 ส่วน (หนึ่งในห้าส่วน) , การแบ่งแบบ 1/8 ส่วน (หนึ่งในแปดส่วน) ซึ่งสอดคล้องกับ Ron Knott (2005) ที่กล่าวว่า ศิลปินทางด้านการวาดภาพจะแบ่ง canvas หรือกระดาษ เช่นนั้น ก็จะแบ่งพื้นที่ในเฟรมเดียวกัน เป็นกฎที่รู้จักกันดีมาเป็นร้อยปี และต่างก็พยายามที่จะวางจุดสนใจ หรือองค์ประกอบสำคัญในบริเวณที่ใกล้เคียงกับจุดตัดนั้นๆ (ไม่จำเป็นที่จะต้องตรงจุดพอดี) เนื่องจากสายตาของคนมักจะมองไปในบริเวณส่วนนั้นๆ ก่อนด้วยเหตุผลที่ยังไม่มีใครสามารถตอบได้อย่างแท้จริงว่าทำไม

เทคนิคในการเย็บหนังแบบจับจีบและรูดย้วยกระเป๋าดอกถือสภาพสตรี พบว่าการออกแบบกระเป๋ามากที่สุดนักออกแบบไม่ใช้เทคนิคการจับจีบ แต่จะใช้เทคนิคเป็นแบบคลาสสิกที่ดูเรียบ รองลงมาจะนิยมใช้ เทคนิคจับจีบ และน้อยที่สุด ได้แก่ เทคนิครูดย้วย

ช่องเก็บของด้านหน้ากระเป๋าดอกถือสภาพสตรี พบว่า การออกแบบจะนิยมกำหนดการออกแบบกระเป๋าคือให้มีช่องเก็บของด้านนอกของกระเป๋ามากที่สุด รองลงมาจะมีการออกแบบให้มีช่องเก็บของด้านหน้าเพียง 1 ช่อง และน้อยที่สุด มีการออกแบบช่องเก็บของด้านหน้า 4 ช่อง ช่องเก็บของด้านข้างกระเป๋าดอกถือสภาพสตรี การออกแบบส่วนใหญ่จะไม่นิยมทำการออกแบบกระเป๋าคือโดยไม่มีช่องเก็บของอยู่ด้านข้าง แต่จะมีการออกแบบช่องเก็บของด้านข้างอยู่ข้างที่พบจะมีจำนวน 2 ช่อง และน้อยที่สุดมีช่องเก็บของด้านข้าง 1 ช่อง ซึ่งสอดคล้องกับ จาริยา โกสิยตระกูล (2548) ที่กล่าวว่า ผู้ออกแบบจำเป็นต้องศึกษาการเก็บสิ่งของต่างๆ ลงในกระเป๋า เพื่อศึกษาความสะดวกในการใช้กระเป๋ากับช่องต่างๆ

อุปกรณ์ตกแต่งด้านหน้ากระเป๋าดอกถือสภาพสตรี พบว่ามากที่สุด ได้แก่ นิยมออกแบบโดยใช้ห่วงคล้อง รองลงมาได้แก่ ซิป และน้อยที่สุด ได้แก่ กระดุม อุปกรณ์ระบบล็อกช่องใส่ของในกระเป๋าดอกถือสภาพสตรี พบว่ามากที่สุด ได้แก่ นิยมใช้ซิป รองลงมาได้แก่ เข็มขัด และน้อยที่สุด ได้แก่ กระดุม วัสดุที่ใช้ในการผลิตกระเป๋าดอกถือสภาพสตรี พบว่ามากที่สุด นักออกแบบนิยมใช้หนังเทียมนำมาใช้เพื่อการออกแบบ รองลงมาได้แก่ หนังแท้ และน้อยที่สุด ได้แก่ ผ้า ซึ่งสอดคล้องกับ จันทรา เฟื่องฟู่ง ที่กล่าวว่า ความสม่ำเสมอในคุณภาพของผลิตภัณฑ์ที่ซื้อแต่ละครั้ง วัสดุประกอบต่าง ๆ มีคุณภาพดี การตัดเย็บมีความประณีต

การวิเคราะห์มิติขนาดสัดส่วนเครื่องสำอางที่สุภาพสตรีนิยมใช้และพกพาไปในกระเป๋า

ขนาดสัดส่วนของผลิตภัณฑ์เครื่องสำอางสุภาพสตรี ประกอบไปด้วยยี่ห้อต่างๆ (Brand) คือ Lacoste , Giorgio Armani , Chanel , Louis Vuitton , Dior , Mac , Pieds Nus และ Miss teen มีขนาด ความกว้าง ความยาว และความสูง พบว่า

ประเภทแป้งทาหน้า จะมีขนาดความกว้างมีเกณฑ์ค่าเฉลี่ย กว้างที่สุด (Maximum) คือ ขนาด 78.00 มิลลิเมตร ค่ากลาง (Mean) คือ 71.72 มิลลิเมตร และ ค่าเฉลี่ยค่าต่ำสุด (Minimum) คือ 65.06 มิลลิเมตร

ขนาดความยาวมีเกณฑ์ค่าเฉลี่ย ยาวที่สุด (Maximum) คือขนาด 114.77 มิลลิเมตร ค่ากลาง (Mean) คือ 82.71 มิลลิเมตร และ ค่าเฉลี่ยค่าต่ำสุด (Minimum) คือ 70.33 มิลลิเมตร

ขนาดความสูงมีเกณฑ์ค่าเฉลี่ย สูงที่สุด (Maximum) คือขนาด 49.38 มิลลิเมตร ค่ากลาง (Mean) คือ 30.11 มิลลิเมตร และ ค่าเฉลี่ยค่าต่ำสุด (Minimum) คือ 14.27 มิลลิเมตร

ครีมกันแดด พบว่า ขนาดความกว้างมีเกณฑ์ค่าเฉลี่ย กว้างที่สุด (Maximum) คือขนาด 43.40 มิลลิเมตร ค่ากลาง (Mean) คือ 42.68 มิลลิเมตร และ ค่าเฉลี่ยค่าต่ำสุด (Minimum) คือ 41.96 มิลลิเมตร

ขนาดความยาวมีเกณฑ์ค่าเฉลี่ย ยาวที่สุด (Maximum) คือขนาด 109.29 มิลลิเมตร ค่ากลาง (Mean) คือ 108.93 มิลลิเมตร และ ค่าเฉลี่ยค่าต่ำสุด (Minimum) คือ 108.58 มิลลิเมตร

ขนาดความสูงมีเกณฑ์ค่าเฉลี่ย สูงที่สุด (Maximum) คือขนาด 39.20 มิลลิเมตร ค่ากลาง (Mean) คือ 36.97 มิลลิเมตร และ ค่าเฉลี่ยค่าต่ำสุด (Minimum) คือ 34.74 มิลลิเมตร

ที่เขียนขอบตา (Eye liner) พบว่า ขนาดความกว้างมีเกณฑ์ค่าเฉลี่ย กว้างที่สุด (Maximum) คือขนาด 24.77 มิลลิเมตร ค่ากลาง (Mean) คือ 19.11 มิลลิเมตร และ ค่าเฉลี่ยค่าต่ำสุด (Minimum) คือ 16.45 มิลลิเมตร

ขนาดความยาวมีเกณฑ์ค่าเฉลี่ย ยาวที่สุด (Maximum) คือขนาด 102.15 มิลลิเมตร ค่ากลาง (Mean) คือ 47.00 มิลลิเมตร และ ค่าเฉลี่ยค่าต่ำสุด (Minimum) คือ 16.45 มิลลิเมตร

ขนาดความสูงมีเกณฑ์ค่าเฉลี่ย สูงที่สุด (Maximum) คือขนาด 124.89 มิลลิเมตร ค่ากลาง (Mean) คือ 75.21 มิลลิเมตร และ ค่าเฉลี่ยค่าต่ำสุด (Minimum) คือ 18.36 มิลลิเมตร

ที่ปิดขนตา (Mascara) มีขนาด ความกว้าง ความยาว และความสูง จากผลิตภัณฑ์ที่ปิดขนตา (Mascara) หน่วยวัดขนาดของเครื่องสำอางเป็นมิลลิเมตร (Millimeters) ค่าเฉลี่ยของขนาดสัดส่วนประกอบด้วยค่าสูงสุด (Maximum) ค่ากลาง (Mean) และค่าต่ำสุด (Minimum) ดังนี้

ขนาดความกว้างมีเกณฑ์ค่าเฉลี่ย กว้างที่สุด (Maximum) คือขนาด 23.35 มิลลิเมตร ค่ากลาง (Mean) คือ 17.55 มิลลิเมตร และ ค่าเฉลี่ยค่าต่ำสุด (Minimum) คือ 14.97 มิลลิเมตร

ขนาดความยาวมีเกณฑ์ค่าเฉลี่ย ยาวที่สุด (Maximum) คือขนาด 162.35 มิลลิเมตร ค่ากลาง (Mean) คือ 132.14 มิลลิเมตร และ ค่าเฉลี่ยค่าต่ำสุด (Minimum) คือ 99.33 มิลลิเมตร

ขนาดความสูงมีเกณฑ์ค่าเฉลี่ย สูงที่สุด (Maximum) คือขนาด 16.58 มิลลิเมตร ค่ากลาง (Mean) คือ 15.18 มิลลิเมตร และ ค่าเฉลี่ยค่าต่ำสุด (Minimum) คือ 11.80 มิลลิเมตร

ครีมรองพื้น พบว่า ขนาดความกว้างมีเกณฑ์ค่าเฉลี่ย กว้างที่สุด (Maximum) คือขนาด 46.69 มิลลิเมตร ค่ากลาง (Mean) คือ 37.46 มิลลิเมตร และ ค่าเฉลี่ยค่าต่ำสุด (Minimum) คือ 32.85 มิลลิเมตร

ขนาดความยาวมีเกณฑ์ค่าเฉลี่ย ยาวที่สุด (Maximum) คือขนาด 165.23 มิลลิเมตร ค่ากลาง (Mean) คือ 137.61 มิลลิเมตร และ ค่าเฉลี่ยค่าต่ำสุด (Minimum) คือ 123.80 มิลลิเมตร

ขนาดความสูงมีเกณฑ์ค่าเฉลี่ย สูงที่สุด (Maximum) คือขนาด 32.68 มิลลิเมตร ค่ากลาง (Mean) คือ 31.37 มิลลิเมตร และ ค่าเฉลี่ยค่าต่ำสุด (Minimum) คือ 28.76 มิลลิเมตร

สีทาเปลือกตา (Eyes Shadow) พบว่า ขนาดความกว้างมีเกณฑ์ค่าเฉลี่ย กว้างที่สุด (Maximum) คือขนาด 162.00 มิลลิเมตร ค่ากลาง (Mean) คือ 79.15 มิลลิเมตร และ ค่าเฉลี่ยค่าต่ำสุด (Minimum) คือ 37.54 มิลลิเมตร จากผลิตภัณฑ์จำนวน 12 ตลับ คิดเป็นร้อยละ 100 เปอร์เซนต์

ขนาดความยาวมีเกณฑ์ค่าเฉลี่ย ยาวที่สุด (Maximum) คือขนาด 89.34 มิลลิเมตร ค่ากลาง (Mean) คือ 64.20 มิลลิเมตร และ ค่าเฉลี่ยค่าต่ำสุด (Minimum) คือ 37.54 มิลลิเมตร

ขนาดความสูงมีเกณฑ์ค่าเฉลี่ย สูงที่สุด (Maximum) คือขนาด 23.01 มิลลิเมตร ค่ากลาง (Mean) คือ 16.09 มิลลิเมตร และ ค่าเฉลี่ยค่าต่ำสุด (Minimum) คือ 10.48 มิลลิเมตร

แป้งทารองพื้น (Make-up) พบว่า ขนาดความยาวมีเกณฑ์ค่าเฉลี่ย ยาวที่สุด (Maximum) คือขนาด 101.38 มิลลิเมตร ค่ากลาง (Mean) คือ 64.52 มิลลิเมตร และ ค่าเฉลี่ยค่าต่ำสุด (Minimum) คือ 16.92 มิลลิเมตร

ขนาดความสูงมีเกณฑ์ค่าเฉลี่ย สูงที่สุด (Maximum) คือขนาด 92.73 มิลลิเมตร ค่ากลาง (Mean) คือ 23.94 มิลลิเมตร และ ค่าเฉลี่ยค่าต่ำสุด (Minimum) คือ 6.97 มิลลิเมตร

ลิปสติกเคลือบมัน (Lip gloss) พบว่า ขนาดความกว้างมีเกณฑ์ค่าเฉลี่ย กว้างที่สุด (Maximum) คือขนาด 46.04 มิลลิเมตร ค่ากลาง (Mean) คือ 25.17 มิลลิเมตร และ ค่าเฉลี่ยค่าต่ำสุด (Minimum) คือ 14.60 มิลลิเมตร

ขนาดความยาวมีเกณฑ์ค่าเฉลี่ย ยาวที่สุด (Maximum) คือขนาด 109.27 มิลลิเมตร ค่ากลาง (Mean) คือ 37.34 มิลลิเมตร และ ค่าเฉลี่ยค่าต่ำสุด (Minimum) คือ 14.60 มิลลิเมตร

ขนาดความสูงมีเกณฑ์ค่าเฉลี่ย สูงที่สุด (Maximum) คือขนาด 107.38 มิลลิเมตร ค่ากลาง (Mean) คือ 67.15 มิลลิเมตร และ ค่าเฉลี่ยค่าต่ำสุด (Minimum) คือ 16.76 มิลลิเมตร

ลิปสติก (Lipstick) พบว่า ขนาดความกว้างมีเกณฑ์ค่าเฉลี่ย กว้างที่สุด (Maximum) คือขนาด 21.73 มิลลิเมตร ค่ากลาง (Mean) คือ 20.68 มิลลิเมตร และ ค่าเฉลี่ยค่าต่ำสุด (Minimum) คือ 19.28 มิลลิเมตร

ขนาดความยาวมีเกณฑ์ค่าเฉลี่ย ยาวที่สุด (Maximum) คือขนาด 72.03 มิลลิเมตร ค่ากลาง (Mean) คือ 35.53 มิลลิเมตร และ ค่าเฉลี่ยค่าต่ำสุด (Minimum) คือ 19.28 มิลลิเมตร

ขนาดความสูงมีเกณฑ์ค่าเฉลี่ย สูงที่สุด (Maximum) คือขนาด 75.55 มิลลิเมตร ค่ากลาง (Mean) คือ 57.43 มิลลิเมตร และ ค่าเฉลี่ยค่าต่ำสุด (Minimum) คือ 21.94 มิลลิเมตร

ประเภทโฟมล้างหน้า พบว่า ขนาดความกว้างมีเกณฑ์ค่าเฉลี่ย กว้างที่สุด (Maximum) คือขนาด 25.37 มิลลิเมตร ค่ากลาง (Mean) คือ 25.00 มิลลิเมตร และ ค่าเฉลี่ยค่าต่ำสุด (Minimum) คือ 24.27 มิลลิเมตร

ยาวที่สุด (Maximum) คือขนาด 122.20 มิลลิเมตร ค่ากลาง (Mean) คือ 110.85 มิลลิเมตร และ ค่าเฉลี่ยค่าต่ำสุด (Minimum) คือ 88.16 มิลลิเมตร

ขนาดความสูงมีเกณฑ์ค่าเฉลี่ย สูงที่สุด (Maximum) คือขนาด 18.11 มิลลิเมตร ค่ากลาง (Mean) คือ 15.99 มิลลิเมตร และ ค่าเฉลี่ยค่าต่ำสุด (Minimum) คือ 14.93 มิลลิเมตร

ซึ่งสอดคล้องกับ จาริยา โกสียตระกุล (2548) ที่กล่าวว่า ผู้ออกแบบจำเป็นต้องศึกษาทางด้านการใช้งาน เป็นสิ่งจำเป็นของนักออกแบบเครื่องหนังที่ต้องระมัดระวังเช่นกัน เนื่องจากการใช้งานเป็นหัวใจของผลิตภัณฑ์ที่แสดงถึงศักยภาพในการออกแบบเป็นอย่างดี

5.3 ข้อเสนอแนะ

โครงการวิจัยการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์กระเป๋าถือสุภาพสตรีของผู้ผลิตสินค้าชุมชนหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตจังหวัดปทุมธานี เป็นโครงการที่มีวัตถุประสงค์เพื่อเพื่อศึกษาสภาพปัญหา แนวทางในการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์กระเป๋าถือสุภาพสตรี ของสินค้าชุมชนหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ในเขตจังหวัดปทุมธานี ในการดำเนินงานวิจัยพบว่ามีสภาพปัญหาต่างๆ ที่พอเสนอแนะได้ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการใช้งบประมาณการวิจัย

การใช้งบประมาณในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยพบว่าค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานเกี่ยวกับการเก็บข้อมูลมีผลกระทบกับค่าใช้จ่ายอย่างมาก เนื่องจากผลิตภัณฑ์สินค้าต่างๆ ของอุตสาหกรรม เช่น กระเป๋าทึบ กระเป๋าสตางค์ เครื่องสำอางค์ หนังสือที่นำมาใช้ในการตัดกระเป๋า มีราคาค่อนข้างแพง การเก็บข้อมูลจำเป็นจะต้องใช้กลุ่มที่ใช้ในการศึกษาค่อนข้างมาก จึงทำให้ผลงานการวิจัยค่อนข้างจะต้องใช้จ่ายอย่างรอบคอบ และเพื่อให้เพียงพอกับการดำเนินงานทั้งโครงการ นอกจากนี้ยังประสบกับสภาพปัญหาอันเกี่ยวข้องกับรัฐบาล ซึ่งมีการปรับเปลี่ยนการปกครองค่อนข้างบ่อย มีการเปลี่ยนนโยบายไปตามรัฐบาลที่เข้ามา ทำให้งบประมาณที่ได้รับผลกระทบที่ตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทำให้งบประมาณที่จัดส่งมาถึงนักวิจัยค่อนข้างล่าช้า จึงนับได้ว่าถ้าผู้วิจัยจะดำเนินงานจะต้องมีการวางแผนในการใช้จ่ายที่รอบคอบด้วยเช่นกัน

ขอขอบคุณสมาคมเครื่องหนังแห่งประเทศไทย ที่ได้ให้การสนับสนุนในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ แต่ด้วยเหตุผลที่ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับสมาคมผู้ประกอบการโรงฟอกหนัง ทำให้ได้ทราบว่า ในการที่จะทำวิจัยเกี่ยวกับเรื่องหนังจะต้องใช้งบประมาณในการศึกษาวิจัยค่อนข้างสูง ซึ่งงบประมาณที่ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ไม่สามารถลงลึกถึงการพัฒนาหนังที่จะนำมาใช้ในการตัดเย็บกระเป๋าได้ ซึ่งก็จะเป็นข้อเสนอแนะให้ผู้วิจัยที่สนใจที่คิดจะทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาหนังเพื่อใช้ในการตัดเย็บเครื่องหนังต่างๆ จะต้องศึกษารายละเอียดอย่างลึกซึ้งเช่นกัน

2. ข้อเสนอแนะในการติดต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ปัญหาในการติดต่อหน่วยงาน ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะว่า ควรจะดำเนินงานโดยแบ่งออกเป็นสองลักษณะคือ การติดต่อหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนด้วยตนเอง เพราะจะทำให้การติดต่อประสานงานเป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่ได้วางไว้ ขณะทำงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ติดต่อหน่วยงานต่างๆ ด้วยตนเอง ยังต้องพบกับสภาพปัญหาในการติดตามผลค่อนข้างนานพอสมควร ซึ่งจะต้องใช้ความอดทนและความพยายามอย่างมาก ซึ่งบางหน่วยงานโดยเฉพาะของเอกชน ค่อนข้างไม่ให้ความร่วมมือเท่าใดนัก อาจจะเป็นเพราะความลำบากทางการค้าในสถานประกอบการก็อาจเป็นไปได้ ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องใช้ความร่วมมือหลายๆ ด้าน และหลายๆ ฝ่ายด้วยกัน

3. ปัญหาวิจัย

ปัญหาวิจัยก็เป็นอุปสรรคอย่างหนึ่ง โดยเฉพาะระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัยกับข้อมูล ที่นักวิจัยจะต้องรวบรวม ที่เกี่ยวข้องกับการสำรวจ เพราะในการดำเนินงานครั้งนี้มีข้อมูลที่จะต้องจัดเก็บเพื่อนำมาดำเนินการวิเคราะห์ให้ได้อย่างครบถ้วน พร้อมการดำเนินงานก็จะมีผู้ช่วยในการ

เก็บข้อมูล ซึ่งจะต้องมีการอธิบายวิธีการเก็บข้อมูลให้ผู้ช่วยได้ดำเนินการเก็บได้อย่างถูกต้อง ซึ่งปัญหาดังกล่าวก็ส่งผลให้การเรียบเรียงข้อมูลเกิดข้อผิดพลาดได้ ถึงแม้ว่าผู้ช่วยวิจัยจะมีความรู้ความสามารถในด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ก็ตาม อีกทั้งการทำงานกับคนจำนวนมากก็ต้องพบกับอุปสรรคในการเก็บข้อมูลเช่นกัน

4. ปัญหาในการออกแบบและพัฒนา

ปัญหาในการออกแบบและพัฒนา ผู้วิจัยประสบปัญหาเกี่ยวกับการออกแบบและพัฒนา ตลอดทั้งวัสดุที่ใช้ในการดำเนินงานทดลอง โดยผู้ประกอบการมีอุปสรรคในการผลิตสินค้าที่ตนเองจำหน่าย และสินค้าที่รับมาผลิตจากลูกค้า ผู้ประกอบการจำเป็นจะต้องผลิตงานให้ทันกับเงื่อนไขทางการค้าเสียก่อน ทำให้การออกแบบและพัฒนากระเป๋าสตรี เป็นไปด้วยความล่าช้า สาเหตุดังกล่าวจึงทำให้กระบวนการพัฒนากระเป๋าสตรีต้องเลื่อนออกไปจากกำหนดการที่กำหนดไว้ ด้วยอุปสรรคระหว่างผู้ประกอบการที่จะต้องรับผิดชอบในทางการค้า ซึ่งเป็นธุรกิจเพื่อการเลี้ยงดูครอบครัว กับนักวิจัยผู้ที่จะเข้าไปช่วยในการพัฒนา

5. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ในการแก้ปัญหา ผู้วิจัยควรจะต้องทำหนังสือติดต่อหน่วยงานทั้งในส่วนจังหวัดและส่วนอำเภอ เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปตามเงื่อนไขที่นักวิจัยได้วางไว้ นอกจากนี้ผู้วิจัยจะต้องวางแผนในการเก็บข้อมูลด้วยตนเองด้วย

การแก้ปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินงานเก็บข้อมูล ที่จะต้องใช้ผู้ช่วยหลายฝ่าย จะต้องเตรียมความพร้อมในด้านการออกแบบเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลให้ถูกต้อง พร้อมทั้งอธิบายวิธีการเก็บข้อมูลแก่ผู้ช่วยให้เข้าใจในวิธีการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับข้อตกลงในระเบียบวิธีการหลักๆ และคำตอบของวิจัยให้ได้ความถูกต้องครบถ้วนก่อน

การแก้ปัญหาในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยจะต้องสอบถามเกี่ยวกับสถานที่ให้เข้าใจเกี่ยวกับสภาพปัญหา และอุปสรรคของสถานที่ ตำแหน่งที่ตั้ง อันเกี่ยวข้องกับกาดำเนินงาน เพื่อให้ผู้วิจัยจะได้แก้ปัญหาได้ หรือเตรียมการสำหรับขจัดปัญหาในเรื่องเวลา เพื่อให้เป็นไปตามระยะเวลาที่กำหนด

การแก้ปัญหาในการดำเนินงาน ผู้วิจัยจะต้องวางแผนในการดำเนินการประสานงานเก็บวัสดุเพื่อนำกลับมาพัฒนาด้วยตนเอง เพราะการนำวัสดุที่จะนำมาทดลองจากผู้ประกอบการที่จะนำมาส่งเพื่อการวิจัย ต้องใช้เวลาในการติดต่ออยู่หลายครั้ง โดยผู้ประกอบการ

จะต้องนำวัสดุของตนมาส่งเพื่อกระทำในการทดลองวิจัย แต่ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นไม่เป็นไปตามที่วางแผน จะต้องติดต่ออยู่หลายครั้ง ผู้วิจัยจึงต้องเข้าไปเก็บข้อมูลเรื่องวัสดุจากผู้ประกอบการด้วยเอง

ในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่า ยังมีรายละเอียดบางเรื่องอันเกี่ยวกับกระบวนการวิเคราะห์รูปร่าง รูปแบบ ของผลิตภัณฑ์ ขนาดสัดส่วนของผลิตภัณฑ์ที่จะนำไปใช้ ความสัมพันธ์เกี่ยวกับขนาดสัดส่วนของผลิตภัณฑ์กับกลุ่มผู้ใช้งาน ที่นักวิจัยตามโครงการวิจัยไม่ได้ดำเนินการ ถ้าหากงานวิจัยนี้มีผู้สนใจก็สามารถดำเนินการวิจัยต่อยอดได้ เพื่อให้โครงการวิจัยนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น